

வீவேகி

VIVEKI 1-10-67 40 சதம்

பதியே
தெய்வம்
இன்றிரவு

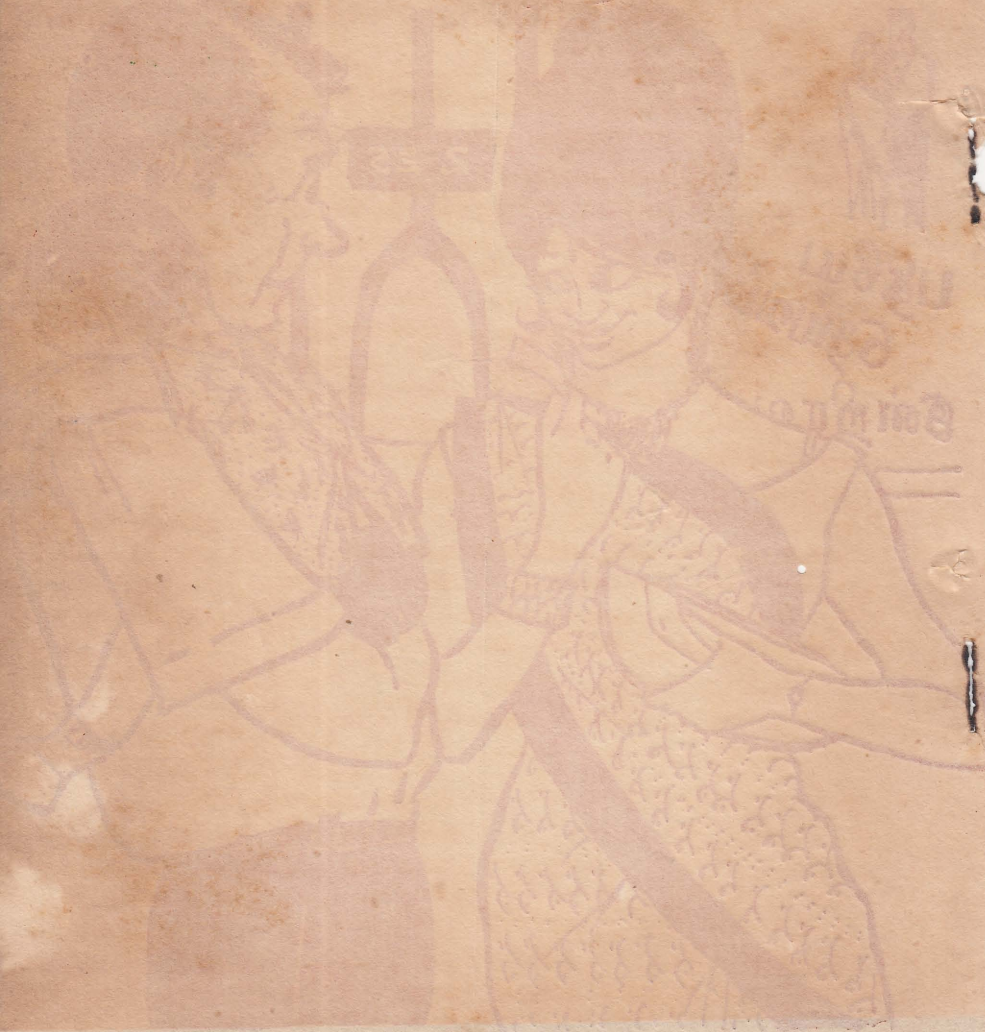

“என்ன கமலா ஒரு டிக்கட்தானே வாங்கியிருக்கிறீர்?”

“யேஸ் டியர் இவன் அழத் தொடங்கினதும் நீங்கள் தானே அவனை வெளியே கொண்டு வந்து பிராக்குக் காட்டுவீர்கள். பாதிப்

കേരളം

VIVEKI 1-10-47 40 രൂപ

விவேகி

கௌரவ ஆசிரியர்:

மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே.பி.

நிர்வாகி :

ம. டீ. டீ. டீ.

ஆசிரியர்கள்:

செம்பியன் செல்வன்

செங்கை ஆழியான்

மலர் : 9

இதழ் : 10

செம்பியன் செல்வன்	9
சி. வைத்தியலிங்கம்	18
வேதாளம்	23
மருதூர் வாணன்	25
மட்டுவிலான்	31
ஐயா யோசேப்.	37
கவிஞர் கந்தவனம்	40
தேவன்-யாழ்ப்பாணம்	43
இமையவன்	47
ஏ. டி. பொன்னுத்துரை	49
ஆ. பெஞ்சமின் பிராங்	54
செங்கை ஆழியான்	57

விவேகியில் இடம் பெறும் கதை, கட்டுரை, கவிதைகளின் கருத்துக்கு அவற்றைப் படைத்தவர்களை பொறுப்பாளர்கள். விவேகியின் கருத்துக்கும் அவற்றிற்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமில்லை.

எழுத்தாளர் கவனத்திற்கு... ..

எழுத்தாளர்கள் தங்கள் படைப்புகளை விவேகியில் எட்டு பக்கங்களுக்குள் அடக்க மாறு தயை கூர்ந்து எழுதி அனுப்பவும்.

◎

தங்கள் படைப்புகளுள் போதியளவு தபால் தலைகளை இணைத்து அனுப்பினால் பட்டுமே பிரகாசமாக தவை திருப்பி அனுப்பப்படும்.

◎

இளம் எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்வதில் விவேகி எப்போதும் முன்னியில் நிற்கும்.

ஆனால், புதிய எழுத்தாளர்களும் தங்களின் தாமத படைப்புகளுையே நமக்கு அனுப்பி உதவ வேண்டும்.

◎

வாசகர்களின் நிரந்தர ஆதரவு இருந்தால் மட்டுமே எழுத்தில் இலக்கியப் பத்திரிகை ஒன்றை நடாத்த முடியும். அதற்கு நீங்கள் உடனடியாக உங்கள் சந்தாவைக் கட்டி உதவ வேண்டும். ரூபா நான்குக்கு போஸ்டல் ஓடர் எடுத்து உங்கள் முகவரியுடன் அனுப்பினால் போதுமானது. வருடம் முழுவதும் விவேகி வீடுதேடி வந்து சேரும்.

— முகவரி —

விவேகி

29, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

தவறு எங்கே இருக்கிறது?

‘ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்பு களுக்கே முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும்.’

‘இந்திய எழுத்தாளர்களின் மூன்றாந்தர எழுத்துகளுக்கு இலங்கைப் பத்திரிகைகள் களமாகக் கூடாது.’

‘தேசிய இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சிக்கும் ஈழப் பத்திரிகைகள் பெருந்தொண்டாற்ற வேண்டும்’

— என்ற பல்வகைக் குரல்கள் இன்று ஈழத்தின் நாற்புறமடிருந்து ஒலித்த வண்ணமிருக்கின்றன. ஆனால்—

இவ்விடயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பத்திரிகைகள் இதுபற்றி எந்தவித கவனமும், அக்கறையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. மக்களின் சிறு சிணுங்குதலுக்கும் அதிக முக்கியத்துவமளித்துப் பெரிதும் கவலைப்படும் இப் பத்திரிகைகள் இவ்விடயத்தில் மட்டும் ஏன் பாராமுகமாக இருக்கின்றன?

இங்கு தான் எழுத்தாளர்கள் சிந்திக்கவேண்டியவர்களாகின்றனர்.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் மிகமிகக் குறைவு. ஏன் இல்லையென்றே கூறிவிடக்கூடிய தொகையே உள்ளன. இந்நிலையில் ஈழத்துத் தினசரிகளே இலக்கியத் தொண்டையும் தம் கடமைகளின் ஒரு கூறாகக் கருதிவருகின்றன ஆகவே—இத்தினசரிகள் முதலில் செய்திப் பத்திரிகையாகவும், பின்பே இலக்கியப் பத்திரிகையாகவும் விளங்குகின்றன. ஆகவே இந்த நிலையை எழுத்தாளர் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் செய்திப் பத்திரிகைகளிடம் ‘இலக்கியத் தொண்டாற்று!’ ‘தரமான விடயங்களைப் போடு!’ என்று வற்புறுத்துவதில் பயனில்லை. அவர்களிடம் பகையைச் சம்பாதித்தால் அவர்கள் இலக்கியப் பகுதியையே நிறுத்திவிடலாம். ஆயினும்—

பத்திரிகை விற்பனையின் தொகையை அதிகரிக்க எண்ணும் இத்தினசரிகள் எழுத்தாளர்களின் இக்குரல்களை ஏன் புறக்கணிக்கின்றன?

இக்குரல்கள் நியாயபூர்வமாக பெரும்பான்மையினரான மக்களிடமிருந்துவராமல், சிறுபான்மையினரான எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எழுவதினாலாகும். இன்றைய சூழ்நிலையினை அவதானிக்கும்போது (அது கசப்பாக இருந்தாலும்கூட) வாசகர்களில் பெரும்பாலோர் தினசரிகளில் வெளியாகும் படைப்பு தரமானதா, இல்லையா? ஈழத்துப் படைப்பா, இந்தியப் படைப்பா? — என்ற பிரச்சனைகளுக்கு ஆளாகாதவர்களாகவும், இவையெல்லாம் பொருட்படுத்தக் கூடிய விடயங்கள் என்பதனை உணராதவர்களாகவும்—ஏன்? பத்திரிகைகளில் அச்சாகிவரும் விடயங்கள் எல்லாரும் படிக்கத் தகுந்தவைதான் என்ற பிரமிப்புணர்வுக்கு ஆளானவர்களாகவுமே உள்ளனர்.

ஆகவே,—இம்மக்கள் மத்தியிலிருந்து பலமான இலக்கியக் குரல்கள் எழுந்தாலொழிய, ஈழத்து இலக்கியப் பாதையை நம்மால் செய்பனிட முடியாது.

இந்த நிலையில், ஈழத்து எழுத்தாளன் ஒவ்வொருவனுடையகடமை எழுத்துப் பணியுடன் மட்டும் நின்றாவிடவில்லை. அதற்கும் மேலான சத்திய வேகத்துடன் கூடிய சத்தான தொண்டும் உளது. அது அவர்களே நேரடியாக மக்கள் மத்தியில் சென்று ஈழத்து இலக்கிய நிலையைப் புலப்படுத்துவது நச்சு, நசிவு இலக்கியங்களின் கெடுதிகளைப் புலப்படுத்துவது. அதன் மூலம் நாட்டில் ஏற்பட்டுவரும் சமூகப், பொருளாதாரச் சீர்கேட்டினை எடுத்துக் காட்டுவது? போன்ற செயல்களைச் செய்யவேண்டும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஈழத்து இலக்கியத்தின் பெருமையைத் தகுந்த முறையிலும் வாசகர்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும். இந்நிலையில் எழுத்தாளர் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஈழத்து இலக்கியம் என்ற ஒரே குரலையே, எழுப்பவேண்டும். இப்போராட்டத்தின்போது எழுத்தாளர்களிடையே எந்த வித வேறுபாடும் ஏற்படக்கூடாது.

மக்கள் சரியான முறையில்—ஈழத்து எழுத்துக்களைச் சரியான முறையில் புரிந்து கொண்டுவிட்டார்களென்றால்தாம், நாம் நினைத்ததைச் சாதிக்க முடியும். வெற்றி காணவும் முடியும்.

--பொய்யர்--

“நீர் மது அருந்துவீரா?”

“இல்லை”

“புகை பிடிப்பீரா?”

“இல்லை”

“குதாடுவதுண்டா”

“இல்லை”

“அப்படியானால் உம்மிடமுள்ள கூடாத குணந்தானென்ன?”

“பொய் கூறுவது”

5 'பொன் விழா' 0

கனக. செந்திநாதன்

ஈழத்தின் இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்ட, தமிழ் இலக்கியவுலகிற்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றிய இரசிகமணிகனக. செந்திநாதனுக்கு -

-வயது ஐம்பது!

-அவரின் இலக்கிய சேவையின் வயது இருபத்தைந்து.

உண்மையில் பார்க்கப்போனால், நெடிதுயர்ந்த மெலிந்த உடலோடு, கையில் ஒரு புத்தகப் பையுடன் நிமிர்ந்து நடக்கும் கனக. செந்தி ஐயாவிற்கு வயது ஐம்பதா? யார் நம்புவார்கள்

தூய்மையான வெள்ளை வேட்டி; அதற்கேற்ற 'நாஷனல்' காலில் செருப்பு. மழைக்கால மாயின் வேட்டியை மடித்துச் 'சண்டி'க் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு, கையில் 'லேடெஸ்' குடையொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு 'விகக்...' கொண்டு விரைந்து செல்லும் கனக. செந்தி ஐயாவிற்கு ஐம்பது வயதென்றால் யார்தான் நம்புவார்?

மேடைகளில் கனக, செந்தி நாதன் அவர்கள் ஈழத்தின் இலக்கிய நிலை குறித்து முழங்கி வருகின்றார். 'ஈழத்து எழுத்து தென்னிந்திய ஆக்க இலக்கியத்திற்கு எந்த வகையிலும் மட்டமான தன்று' என்று ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரை வற்புறுத்தியும் ஆதாரம் காட்டியும் வருபவர்; 'கவிதைத் துறையில் ஈழத்துக் கவிஞர் முன் நிற்கிறார்கள்' என்று பெருமிதத்தோடு கூட்டங்களில் கூறியும் எழுதியும் வருபவர். இன்றும் உடல்நோயார்க்காது இளைஞரை நின்று, மேடைகளில் இலக்கியக் குரல் எழுப்பிவரும். கனகசெந்திநாதன் அவர்களுக்கு ஐம்பது வயது என்று கூறுவது நம்பக் கூடியதன்று. அவருக்கு வயது இருபத்தைந்து.

இரசிகமணி கனக. செந்தி நாதன் அவர்கள் தமிழ் வகு பெருமைப்படக்கூடிய ஓர் எழுத்தாளர்; இலக்கிய ஆக்கங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் கூறும் சிறந்த விமர்சகர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகுந்த புலமையுடையவர்; தாம் இரசித்ததை மற்றையோரும் இரசிக்க வைப்பவர்; பல பாடநூல்களின்

ஆசிரியர்; எழுத்துலகப் புதிய வர்களைத் தூக்கிவிடும் பண்பாளர். சுருக்கமாகக் கூறில், இலக்கியத்துறைகள் பலதும் கைவந்த கலைஞர்.

இரசிகமணி அவர்களின் சிறுகதைகள் நுண்மையான கருப் பொருட்களைக் கொண்டவை; மற்றையோருக்குப் புலப்படாத சமூகஇயக்கம் அவர் கதைகளில் காணப்படும்; உண்மை எழுத்தாளனின் பார்வை அதுதான். 'வெண்சங்கு' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் அவரின் சிறந்த கதைகளைக் காணலாம். கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக மட்டும் இராது, சிறந்த கலை விமர்சகராகவும் விளங்குகின்றார்; ஈழத்து இலக்கியத்தை, வளம்படுத்திய ஆக்கங்களை நன்முறையில் விமர்சித்திருக்கும் 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி' அவரின் விமர்சன நோக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டு. பண்டிதமணிசி கணபதிப்பிள்ளை பற்றிய 'மூன்றாவது கண்' என்ற அவரது ஆய்வு நூலும், இனி வெளிவரவிருக்கும் ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்கள் பற்றிய ஆய்வு நூலும், பழந்தமிழ்ச் சுவை கூறும் 'பிரபந்தப் பூங்கா' எனும் நூலும், இரசிகமணியின் இரசிகத்தன்மையையும் ஆய்வுத்தன்மையையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டும் இலக்கிய ஆக்கங்கள். இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களின் பல்துறை விற்பன்னத்திற்கு, நிறைந்த எடுத்துக்காட்டுகளுள். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், ஆய்வு எனும் பல இலக்கிய வடிவங்களும் செந்தி ஐயாவிடம்

இலக்கிய வெற்றியை தந்துள்ளன; இனிமேல் தரவும் போகின்றன.

எதிர்ப்பு வீண்விதண்டாவாதம், வயிற்றெரிச்சல், புறக்கணிப்பு என்று பல்வேறு தடைப்புயற்காற்றுக்களுக்கு எல்லாம் முறிந்து விழாத மரமவர்; வளைந்து கொடுக்கும் நாணலன்று; எதிர்த்து நிற்கும் ஆலமரம். கனக செந்தி ஐயா என்ற அடிமரத்தை, அவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் என்ற விழுதுகள் தாங்கி நிற்கின்றன. நேர்மை, துணிவு, நற்சிந்தனை, நல்ல கண்ணோட்டம் என்பனதாம் செந்தி ஐயாவின் ஆற்றல்கள்; அவையே அவரது இலக்கிய மலர்ச்சிகள்.

இவ்வாறு இருக்க, அவரது இலக்கிய சேவையின் வயது இருபத்தைந்தாம். யார் நம்புவார்கள்? உண்மையில் ஆகையும் சேவையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கனக. செந்தி ஐயாவின் வயது இருபத்தைந்து என்பதும் அவரது ஆக்க இலக்கியத்தின் வயது ஐம்பது என்பதும் புலனாகி விடும்.

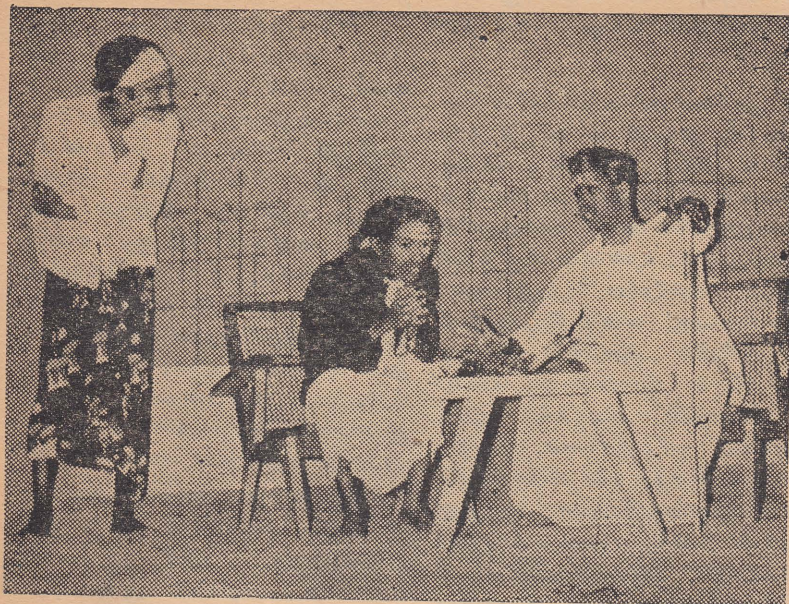
எனவே - இன்று யாழ் இலக்கிய வட்டம், கனக செந்திநாதன் அவர்களின் ஐம்பதாண்டுப் பூர்த்தியை ஒட்டி எடுக்கும் பொன் விழா, கனக. செந்தி ஐயாவிடம் உரியதுதானா?

இல்லை; இல்லவேயில்லை.

இது கனக செந்திநாதனுக்கு எடுக்கும் பொன்விழாவன்று; இலக்கியத்திற்கு எடுக்கும் பொன் விழா

உண்மை; இலக்கியத்திற்கு எடுக்கும் பொன்விழா!

“புரோக்கர் சரவணை”

சுதுமலை முத்தமிழ் மன்றம் அளித்த ‘புரோக்கர் சரவணை’ நாடகத்தில் ஓர் காட்சி.

ஈழ நாட்டில் பல நாடக மன்றங்கள் உருவாகியுள்ளன. கலையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் உருவாக்கப்பட்ட இம்மன்றங்களில் தரமான நாடகங்களைப் பார்ப்பது மிக அரிது. அண்மையில் யாழ் நகர் திறந்த வெளி அரங்கில் ஓர் குட்டி நகைச் சுவை நாடகத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந் நாடகம் ஒழுங்கான முறையில் ஒரு சில திறமையுடைய கலைஞர்களுடைய ஆதரவுடன் மேடையேற்றப்பட்டிருந்ததை நான் பாராட்டுகின்றேன். சரவணையாக முக்கிய பாத்திரம்

ஏற்று நடித்தவரது திறமையினை அனுபவம் மிக்க நடிப்பு எடுத்துக் காட்டிற்று. அடக்கமில்லாத பெண்ணாகவும், புருஷனை அடக்கி ஆளும் சுபாவமுள்ள பாத்திரமாகவும் விளங்கியபொன்னு திறமையாக நடித்துள்ளார்.

புரோக்கர் சரவணையும், மனைவி பொன்னுவும் தோன்றும் ஒவ்வொரு காட்சியும் ரசிகர்களை ஒரே ரசனையில் ஆழ்த்திற்று வேலைக்காரன் அப்புலவாக அமைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரத்தின் தோற்றமும், நடிப்பும், சரவணையருடன் தர்க்கம்போடும் காட்சியில் அவரது நடிப்புத்திறமை

புலனாயிற்று. இவரது தோற்றம் பாத்திரத்திற்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளது.

கொழும்பி லிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட சக்கிரிபாலாவாக நடித்த வேலைக்காரனுடைய நடிப்பு நன்றாகவிருந்தது. சரவணையருடைய மகள் சரசுவாகவும், முதலியார் முருகேசுவாகவும் நடித்தவர்களுடைய நடிப்பு ஓர் அளவிற்கு நன்றாக அமைந்திருந்தது.

இந்நாடகத்தில் ஒரு சில சிறிய பாகங்களில் நடித்தவர்களின் நடிப்புத் திறமையை காண்

பிப்பதற்கு அவர்களிடம் மேடை அனுபவம் குறைவாகத் தென்பட்ட பொழுதும் தங்களுக்குரிய பாத்திரங்களை திருப்திகரமாக செய்துள்ளார்கள்.

“புரோக்கர் சரவணை” ஓர் சிறந்த குட்டி நகைச் சுவை நாடகமாக அமைவதற்கு சரவணை, பொன்னு, சுப்பு ஆகிய பாத்திரங்கள் உயிர் நாடியாக விளங்கின. இந் நாடகத்தை தயாரித்து அளித்த இளம் கலைஞரை நாம் மனமாரப் பாராட்ட வேண்டும்.

(நாடகப்பிரியன்)

எலியும் நடட்டமும்

பொருளாதாரத்தில் முன்னிற்கும் அமெரிக்க நாட்டில், பொருள்சாலை நாசஞ் செய்யும் எலிகள் 9 கோடியளவில் உள்ளதாக அறிஞர்கள் கணக்கிட்டுள்ளனர். இவைகளால் ஆண்டொன்றுக்கு சுமார் ரூபா 492 கோடியளவில் பொருள்கள் நாசமாக்கப்படுகின்றன.

தகவல் : யோகன்

ஆசீர் வெளியீடு:

புதிய சூழற் பயிற்சி

5 ஆம் வகுப்புக்குரியது

“இலங்கை முழுவதும் உள்ள மாணவர்கள் தத்தம் சூழல் என்று சொல்லத்தக்க வகையில் பயிற்சிகள் அமைந்துள்ளன” என்று ஆத்மஜோதி ஆசிரியர் நா. முத்தையா (நாவலப்பிட்டி) அவர்கள் அணிந்துரையிற் கூறியுள்ளார்கள்.

விலை சதம் 80

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

'ஞானம்மாக்கா' மறைந்தார்

பல்லோராலும் நன்கறியப் பெற்றவரும் இளையோர் சிறியோரால் 'ஞானம்மாக்கா' என அன்புடன் விளிக்கப்பட்டவருமாகிய திருமதி மேரி மாகிறேற் ற் ஞானம்மா குருசமுத்து அவர்கள் சிறிது காலம் சுகத்தாழ்வுற்றிருந்து 5-10-1967 வியாழக்கிழமை அதிகாலை இறைவனடி சேரலாயினார்.

இவர் யாழ்ப்பாண ஆசனக் கோவிலின் முன்னே நாட்சக்கிரிஸ்தானியிருந்து காலஞ்சென்ற திரு. யோ. சுனியாம்பிள்ளை தம்பதிகளுக்குச் சிரேட்ட புதல்வியாக 1904 ஆம் வருடம் ஆவணி மாதம் 6 ஆம் நாள் பிறந்தார். தமது 18 ஆம் வயதில் திரு. பறு னாந்து குருசமுத்து இராசையா என்பவரைத் திருமணம் புரிந்து இனிதே இல்லறம் நடாத்தி வந்தார். இவர் தேவபத்தியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் மேம்பட்ட வராக விளங்கியதுமன்றி, நன் மரணயத்தசபை, நித்திய ஆராதனைக் கூட்டம், மரியாயின் மாசற்ற இருதயக் கூட்டம் ஆதியாம் பல் வேறு பத்திக் கூட்டங்களிற் சேர்ந்து, கூட்ட விதிகளைப் பிரமாணிக்கமாக அனுசரித்து வந்ததுமல்லாமற் பிறரும் அக் கூட்டங்களிற் சேரவும், தற் சீவியத்திற் பயிற்றப்படவும் பெரு முயற்சி எடுத்து வந்தார். மாசில்லாமாதாவின் கூட்டக் கன்னியரைத் தாயன்புடன் கரிசனையாசக் கண்காணித்துப் புண்ணியப் பாதையில் வழி நடாத்தி வந்தார். இவர் மரியாயின் சேனையின் ஓர் உத்தம சேவகி;

முன்னணியில் நின்று ஞானயுத்த மாடிய வீராங்கனை. புனிதர் பிரான்சீஸ்துவின் மூன்றாம் சபையிற் சேர்ந்து இல்லறத் துறவியாகத் திகழ்ந்தவர். இவரது வாழ்க்கை கிறிஸ்துவ சீவியத்தின் முன்மாதிரிகை, சாங்கோபாங்கத்திற் கண்ணடி,

இவரது மரண செய்தி அறிந்ததும், இனசன சிநேகிதரும், கூட்டங்களின் அங்கத்தினருமாகப் பன்னூற்றுக் கணக்கானோர் நாள் முழுவதும் திரள் திரளாக வந்து தங்களின் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தினர். இவரது கூட்டச் சகாக்களும் கண்காணிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளும் இறுதிப் படுக்கையைச் சூழ்ந்திருந்து நெஞ்சம் உருக, கண்களில் நீர் மல்க ஆன்ம சாந்திக்காக வேண்டதல் செய்த காட்சி யாவருக்கும் ஞானப்பரசம் தருவதாயிற்று.

அன்று மாலை இவரது புனித உடல் பவனியாக ஆசனக் கோவில் கொண்டு செல்லப்பட்டுப் பல குருப்பிரசாதிகள் சமூகமாயிருக்கப் பேரன் முறையினரான வண. நெஜி இராஜேஸ் வரன் சுவாமியாரால் கடைசி ஆசீர்வாதம் அளிக்கப்பட்ட பின்னர் அவரது முன்னோர்கள் கல்லறையில் நல்லடக்கம் செய்யப்படலாயிற்று.

இந்த உத்தம பத்தினியை இழந்து பிரலபிக்கும் கணவருக்கும், சகோதரன் திரு. எஸ். ஏ. டோமினிக், சகோதரி திருமதி எம். வி. ஆசீர்வாதம் மற்றும், இனசனர் ஆகியோருக்கும் எமது அனுதாபம் உரித்தாகுக.

இவ்வாத்தமம் நித்திய சம்பாவனையைச் சுகிப்பதாக.

- ஓர் அன்பன்

ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகள்

1

சி. வைத்தியலிங்கம்

இலக்கிய அலை

‘1930-ம் வருடத்திற்குப் பின் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின் இலக்கிய அலையாக ஒருபுது வேகம் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டது. அதே போன்று ஈழத்திலும் டொனமூர் அரசியற்றிட்டத்தையொட்டி ஒரு இலக்கிய அலை தோன்றாவிடினும், படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே ஒரு இலக்கிய விழிப்பு ஏற்பட்டது. அரசியற்றிட்ட அமைப்பிலே மாற்றம் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து அரசியல் நோக்கத்திற்காக, பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.’ ‘2 ஆயினும் குடியேற்ற நாட்டாட்சி இலங்கையின் அரசியல், பொருளியல் வாழ்க்கையை நன்கு பீடித்திருந்தமையால் ஆங்கில மொழி மூலம் மேனாட்டு நாகரிகம் பரவிக் கொண்டே வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இம்மாற்றம் மற்றத் தமிழ்ப் பகுதியாம் மட்டக்களப்பிலும் பார்க்க வேகமாகப் பரவிற்று. இந்த ஆங்கிலக் கல்வியுடன் புனைகதையும் ஈழத்தில் பரவலாயிற்று.

‘3 1930-ம் ஆண்டு தொடக்கம் சிறுகதை ஈழத்தில் உருவப் பிரக்களையுடன் எழுதப்படலாயிற்று. இந்த உருவப் பிரக்களையானது ஆங்கிலக் கல்வியினாலும், தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்குகளினாலும் அமையலாயின.’ இதற்குச் சாதகமாக, இந்தியத் தமிழிலக்கியத்தில் 1930-ல் ஏற்பட்ட மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் விளங்கினர்.

ஆகவே, கடலால் பிரிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் தேசிய உணர்விலும், இலக்கிய அபிமானத்திலும் ஈழமும் இந்தியாவும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தன. இதனால் ஒரு நாட்டில் எழும் எண்ண எழுச்சிகளும், அரசியற் பிரச்சனைகளும் மற்ற நாட்டைப் பெரிதும் பாதிக்கலாயின. அத்தகைய பாதிப்பு இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் ஆழமாக ஏற்படலாயிற்று.

1930-ல் தமிழிலக்கியத்தில் பெரும் விளைவை ஏற்படுத்திய மணிக்கொடிப் பிரிவினரால் சிறுகதைத் துறை இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெற்றது. மணிக்கொடிப் பிரிவினர் மேல்நாட்டு மொழிகளில் உன்னத நிலைபெற்று விளங்கிய சிறுகதைத் துறையை தமிழில் கொணர்ந்து இலக்கிய அந்தஸ்து ஏற்ற எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும், அதன் பலாபலன்களும் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பெரிதும் கவரலாயின.

எனவே, ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் சிறுகதையின் பண்பையும், பயனையும் பற்றிப் பெரிதும் அறிய முற்பட்டதுடன், தாமும் இத்துறையிலாழ்ந்து ஈடுபடலாயினர். இதற்குச் சாதகமாக அரசியல் நோக்குக்காக தாபிக்கப்பட்ட ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் விளங்கினாலும், தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளே இவர்களுக்கு அதிகம் கைகொடுத்தது. இதனால்— ஈழத்திலும், இந்தியாவிலும் ஏற்பட்ட இலக்கிய ஆலை ஒத்த காலத்தில் தோன்றியது எனலாம். இத்தகைய ஒத்த தன்மை காணப்பட, சந்தர்ப்பம் மட்டுமல்லாமல் இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய மனவுணர்வுகளில் காணப்பட்ட நெருங்கிய ஒற்றுமையே முக்கிய காரணம் எனலாம்.

பிதாமகர்

ஈழத்தின் நவீன இலக்கியப் பிதாமகர்களில் ஒருவராக இன்று கணிக்கப்படும்! திரு சி வைத்தியலிங்கம் சிறுகதைத் துறையில் காலடி பதித்தது இக்காலத்தில் தான் எனலாம். இவர் ஆங்கில மொழிப் பயிற்சிமிக்கவராதலால், சிறுகதை பற்றியும், அதன் தன்மைபற்றியும் நன்கு தெரிந்திருந்ததுடன், தன்னளவிலும், சிறுகதைபற்றிச் சில கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தார் என்பது அவர் கூற்றாலேயே புலனாகின்றது.

'சிறுகதை மேல்நாட்டு இலக்கியத் தினுசுகளில் ஒன்று கதைப் போக்கும் சுருக்கமாக இருக்கும். பாத்திரங்களும் இரண்டு அல்லது மூன்று. ஓர் ஓவியன் சித்திரக் கோல் கொண்டு எழுதும் ஒரு வளைவினால் அல்லது கோட்டால் படத்தில் கொண்டு வரும் பாவமும் உருவமும்... அவ்வளவு சக்தி சிறுகதை ஆசிரியனுக்கு இருக்க வேண்டும்'

இதிலிருந்து சிறுகதைபற்றி இவரின் அபிப்பிராயம் தெள்ளத் தெளிவாகப் புலனாகின்றது. ஆயினும் இவர் சிறுகதையில் மட்டுமல்லாமல் பிற இலக்கிய வடிவங்களிலும் பெரு வீரப்புக் கொண்டிருந்தார். அத்தகைய பிற துறை, பிற மொழி வீரப்புகளினடியிலேயே இவரது எழுத்துக்கள் பிறந்ததாகையால், இவரது இலக்கிய உணர்வு, இரசனை பற்றித் தெரிந்திருந்தால் தான் அவரை நன்கு அறியமுடியும்.

இலக்கிய அரும்பு

இவரின் இலக்கியத் தாகம் இளவயதிலேயே தோன்றிவிட்டது எனலாம். இத்தகைய இலக்கிய ஊட்டல் அவர் சிறுவகை இருக்கும் போதே- ஏழாலை என்னும் சின்னஞ் சிறு கிராமத்திலே நடமாடித்திரிந்தபோதே-இலக்கிய ஆர்வம் அவர் நெஞ்சில் எழ ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனைப் பற்றி அவரே ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்,

“ யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களிலே மழை. அடை மழையாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும். கிராமவாசிகளுக்கு பொழுது போகாமல் இரவு நேரங்கள் நீண்டு கொண்டே போகும் இப்படியான இரவு நேரங்களில் எங்கள் வீட்டு விழுந்தையிலே சில கமக்காரர் கூடிவிடுவார்கள். என் தந்தை ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் இருந்துகொண்டு ஏதோ ஒரு நாவலை உரக்க வாசிப்பார். நானும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே வருவேன்.”

இக்கூற்று ஒரு காலகட்டத்தின் இலக்கிய நிலையையும் காட்டி நிற்பதுடன். சி. வைத்தியலிங்கத்தின் இலக்கிய உணர்வின் முளை எப்போது அரும்பியது என்பதனை நன்கு காட்டுகின்றது

பாரதி பரம்பரை

இவரின் இளமைப் பருவத்து இலக்கியதாகத்திற்கு கிடைத்த இலக்கிய உணவு இவ்வாறாகவே அமைய, இவர்க்கு 1930-ம் ஆண்டளவில் கொழும்பு நகரின் அழைப்புக் கிட்டியது. இதன் பின்தான் இவரின் இலக்கியச் சிந்தனைகளும், செயல்களும் ஒரு திடமான பாதையில் செல்லத் தொடங்கின எனலாம். கொழும்பில் இருக்கும் விவேகானந்த சபையின் வாசிகசாலை இவருக்குத் தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களை சிறந்த முறையில் அறிமுகம் செய்து வைத்தது. அங்கு கிடைக்கப்பெற்ற திரிவேணி, கலை மகள், கலாநிலையம், செந்தமிழ்ச்செல்வி, ஆனந்தவிகடன், மணிக் கொடி பத்திரிகைகள் இவரிடையே இலக்கிய விழிப்பு ஏற்படுத்தின.

இந்தியாவில் தம்மை பாரதி பரம்பரை எனக் கொண்ட கு. ப. ரா, புதுமைப் பித்தன், ந. பிச்சமுர்த்தி, த. நா. குமாரஸ்வாமி, சு. நா. சுப்பிரமணியம், சிதம்பரசுப்பிரமணியம் முதலியோர் இவர்களைத் தை மிகவும் கவர்ந்தனர். சிறப்பாக கு. ப. ராஜகோபாலனிடம் இவருக்கு ஒரு ஆத்மீக உறவே ஏற்பட்டு விட்டது. இவர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலம் அறிந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள். இவர்கள் பண்பும் பணியும் இவரின் இதயத்து உணர்ச்சிகளைக் கிளறிவிடலாயின.

எந்தையும் தாயும்

இதே வேளையில் இவருக்கு இன்னொரு இலக்கியத் தாக்கமும் ஏற்பட்டது. சுவாமி வேதாசலம் (மறைமலை அடிகள்) அவர்களின் தமிழ்ச் சாகுந்தலை மொழிபெயர்ப்பைப் படித்த போது, அதனை அதன் மூல மொழியிலேயே படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இவருக்கு எழுந்தது. இந்த ஆர்வம் நாளடைவில் பிரேமையாகிவிட்டது. இதனால் இவரே வட மொழியான சமஸ்கிருத பாஷையை வலிந்து கற்கலானார். அதனைக் கற்கக் கற்க அதன் நயங்களில் ஆழ்ந்தும் போனார். தமிழ் மொழிவளம் பெற வேண்டுமானால் வட மொழிக் கலப்பு அவசியம் என்ற எண்ணமும் அவருக்கு எழுந்தது.

‘5 காளிதாசனின் சாகுந்தலமும், குமார சம்பவமும், மேக சந்தேசமும் என்னைக் கவர்ந்தது போல் வேறொரு நூலும் இன்று வரை என்னைக் கவரவில்லை.

எனக்கோ சமஸ்கிருத பாஷையை நினைக்கும் போதெல்லாம் ஹரிமாசல பர்வதத்தின் பனிதோய்ந்த கொடு முடிகளின் தூய்மையும், காம்பீரியமும். தான் நினைவுக்கு வருகிறது. அதன் பரப்பையும், ஆழத்தையும் ஒப்பரிய சௌந்தரியத்தையும் கண்டு தலைவணங்கச் செய்கிறது. தமிழ் என் தாய் என்றால் சமஸ்கிருதம் என் தந்தை எனக் கருதுபவன் நான்.

தமிழில் சிறுகதைகள், நாவல்கள் எழுதவோ, கவிதைகள், கீர்த்தனங்கள் புனையவோ விரும்புபவர்கள் சமஸ்கிருத பாஷையிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருப்பது நல்லது. அதன் உறவினால் சொல்வளம் பெருகி வளர்கிறது. உயர்ந்த கற்பனைகள் உதயமாகின்றன. புதிய உவமைகளைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும் உதவி செய்கின்றது.’

ஆகவே, இவரது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பசனையாக ஆங்கில மொழியுடன் சமஸ்கிருத மொழியும் உதவின என்றே கூறல் வேண்டும்.

இலக்கிய வட்டம்

இவரின் இலக்கிய ஆர்வத்தையும், இலக்கிய அறிவையும் ஒரு சிறந்த பாதையில் செம்மையாக நடாத்திச் செல்ல 1930 -ம் ஆண்டளவில் கொழும்பில் எழுந்த நாள நண்பர்கள் கூடி இயங்கிய இலக்கிய வட்டம் பெருமளவில் உதவியது எனலாம். இந்த இலக்

1, 8 கலாநிதி க. கைலாசபதி-ஈழநாட்டுச் சிறுகதையாகிரியர் இளங்கதிர் 1961-62

2, 3, 9 கா. சிவத்தம்பி எம்.ஏ- இலங்கையில் தமிழ்ச் சிறுகதை-தினகரன் 18-9-67

கிய வட்டத்தில் திரு. வ. கந்தையா, சோ சிவபாதசந்தரம், சோ. நடராசன் திருநீலகண்டன், இலங்கையர்கோன் குல சபா நாதன் ஆ குருசுவாமி. — ஆகியோர் அங்கம் வகித்தனர். இவர்கள் அனைவரும் மேனாட்டிலக்கியப் பயிற்சி மிக்க தமிழ் ஆர்வலர்கள். ஆகவே, இவ்வட்டத்தில் மேனாட்டு இலக்கியங்களும், தமிழ் இலக்கியங்களும் வாசிக்கப்பட்டு நன்கு விவாதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய விமர்சன விவாதங்கள் இலக்கிய அறிவின் தரத்தை மேம்படுத்தின. நல்ல இலக்கியம் எது? நசிவு இலக்கியம் எது? எழுத்தாளன் எதனைப்படைக்கவேண்டும்? உலகின் உன்னத இலக்கியங்கள் எப்படி, என்ன பொருள் பற்றி, எவ்வாறு அமைந்துள்ளன?—என்ற கேள்விகட்கு சிறந்த விடையளித்தன. இதனால் உள்ளத் தெளிவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் இவரிடம் இயல்பாகவே எழலாயின. அதே வேளையில்தான் வாழ்ந்த கிராமம், அதன் மக்கள், சமுதாய ஏற்ற இறக்கங்கள், அவர்கள் தம் பிரச்சனை என்பன வெல்லாம் அவர் மனக் கடலில் அலைகளாக எழுந்தன.

கலைநோக்கு

உலகின் உயர்ந்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வாழ்வினடியாக எழுந்திருத்தலையும், அதனால் இலக்கியமும் மக்களின் வாழ்வும் உயர் நிலை பெற்றிருப்பதையும் இவரால் நன்கு அவதானிக்கமுடிந்தது. அத்துடன் உலக இலக்கியங்களில் பிரதேச முக்கியத்துவம் காணப்படுதலும், அதே வேளையில் அந்தப் பிரதேச உணர்வை மீறி தேசிய, சர்வதேசிய உறவுகள் மலர்வதையும் அறியலானார். அத்துடன் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தன்னையும், தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பதின்றும் விடுபட்டு வாழ முடியாது என்பதனையும் நன்குணரலானார். எனவே, இவரது படைப்புக்கள் இலங்கை வாழ் மக்களின் பின்னணியிலே எழலாயின. இவரின் படைப்புக்களை ஈழகேசரி வெளியிட்டு முதலில் ஆதரவளிக்கலாயிற்று. இவ்வா தரவில் இவர் எழுத்து வளம்பெறலாயிற்று.

கிராமத்தின் அழைப்பு

“நகர வாழ்க்கையுடன் நான் என்றுமே ஒன்றியதில்லை. கிராமத்தின் அழைப்புக் குரல் எப்பொழுதும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது” என்று கூறும் சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களின் வாழ்வும், பிழைப்பும் கொழும்பு போன்ற மாநகரங்களிலே நடந்து கொண்டிருந்தாலும், அவரின் உள்ளத்திலே கிராமத்தின் ஜீவநாதமே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை-இளவயதுநினைவுகளை அவரால் மறக்கவே முடியவில்லை. அத்துடன் ஒரு உண்மைக் கலைஞனின் மனம் செயற்கைப் பூச்சுக்கள் நிறைந்த நகரங்களை விட, உண்மையும் தெளிவும் மிக்க இனிய கிராமங்களையே நாடும். அவனுக்கு

கிராமங்கள் ஜீவதாது ஏந்தி நிற்கும் புத்தம்புது மலராகவே விளங்கும். இம் மக்களின் வாழ்வும் வளமும் அவனுக்குக் காவியமாகவே விரியும். அதுவும் கிராமத்தில் பிறந்த ஒரு உணர்ச்சிப் பிறவியைப்பற்றி வேறு சொல்ல வேண்டியதில்லை

“ கிராமச் சூழ்நிலையிலே வளர்ந்தவன் நான். கள்ளங்கபட மில்லாத கிராமவாசிகளுடன் ஒன்றி வாழ்ந்திருந்தவன். தோட்டந்தரவுகளிலும், வயல் வெளிகளிலும் வெய்யிலிலும் மழையினிலும், இரவிலும் பகலிலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து உழைத்திருக்கின்றேன். அங்கு அசையும் காற்றும், வீசும் நிலவும், ஊறும் நீரும் என்னை இன்பலாகிரியில் ஆழ்த்திவிடுகிறது” என்கிறார்

எண்ணமும் எழுத்தும்

“தத்துவ விசாரமும், வட மொழி இலக்கியப்பற்று, கவியின்பம் ஆகியவற்றில் பற்றுங்கொண்ட” சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களின் படைப்பிலே இவையே ஆழமாக வேருன்றிக் காணப்படுகின்றன. இதற்கு இவர் மிகப் பற்றுக்கொண்ட எழுத்துலக முன்னோடிகளே காரணர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர் பற்றுக்கொண்ட பாரதி பரம்பரையினரும், வடமொழி இலக்கிய மேதைகளும், தாகூர், கல்ஸ்யேதி, துர்க்கனேவ், போன்றோரின் பாதிப்பு இவரிடையே மிகவும் காணப்படுகிறது.

சமுதாயம் பற்றிய இலக்கியக் கண்ணோட்டம் தாகூர், துர்க்கனேவ் போன்றோரால் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பதனை இவரது படைப்புகள் வலியுறுத்துகின்றன. இவரது படைப்புகளில் ஏழை மக்களின் வாழ்க்கைத் தாக்கங்களும், அவர்களின் மனவுணர்வுகளும் பெரிதும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இச்சித்தரிப்புகள் வாசிப்போரிடையே ஒரு சமூக சித்திரமாக விளங்குவதுமட்டுமன்றி, அவ்வாழ்க்கை முறை பற்றிய அனுதாபத்தையும், அனுதாபத்தை மீறிய ஒரு ஜீவத் துடிப்பையும் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

இவரின் கதைகள் சமுதாய வாழ்வினடியாக மக்களின் வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டு விளங்குகின்றன. ஆனால் அவர் தம் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை இவை தொடவில்லை என்றே கூறல் வேண்டும். ஆயினும் அதே வேளையில் நூசாரிக முதிர்ச்சி என்பதனை அறியாத கிராமமக்களின் வாழ்க்கையில் வாசகருக்கு ஒரு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றார். இவ்வாறு இவர் கதைகள் விளங்கக் காரணம் இவரும் ஒரு கிராமத்தை-ஏழாலை-சார்ந்தவர் என்பதுடன், அதன்மீது இளமை முதலே மாறாத பற்றுக் கொண்டமையையும் கூறலாம்.

இவரின் நீண்ட கால இலக்கிய முயற்சிகளின் அறுவடை எண்ணிக்கையளவில் மிகச் சொற்பமாகும். ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து சிறு கதைகளையே படைத்துள்ளார் எனலாம். இக்கதை

கள் எல்லாவற்றிலும்— 'என் காதலி' என்ற தமிழ்க்கன்னி பற்றிய உருவகக் கதை தவிர்ந்த—நடமாடும் பாத்திரங்கள் ஈழ மண்ணிலேயே ஜனீததவர்கள். அவர்கள் உணர்வுகள், எண்ணச் சுழிப்புக்கள், மன ஏக்கங்கள் எல்லாமே ஈழத்தின் சொத்துக்கள். சமூக நசிவுகளைக் கண்டு ஏங்கும் இதயமிவருக்குண்டாயினும், அவை வலிந்து வற்புறுத்தப்படாமல், பாத்திர மனவுணர்வுகளின் மூலமாகச் சித்தரிக்கும் பண்பு இவர் கதைகளுக்குண்டு. இதனால்தான் இவரது கதைகளிலே சம்பவங்களிலும் பார்க்க சம்பவங்களினடியாகத் தோன்றும் உணர்வு நிலையே முக்கியமாக இடம் பெறும்' எனச் சில விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர்.

இலக்கிய அறுவடை

பாற்கஞ்சி (ஆனந்தவிகடன்), மூன்றும்பிறை (அல்லையன்ஸ் கதைக் கோவை), தியாகம், களனிகங்கைக் கரையில், பார்வதி, ஏன் சிரித்தார், அழியாப்பொருள், பைத்தியக்காரி, புல்லுமலையில், நந்தகுமாரன், பூதத்தம்பி கோட்டை, நெடுவழி, விதவையின் இருதயம், இப்படிப்பல நாள், மின்னீமறைந்த வாழ்வு (கலைமகள்), கங்காசீதம் (கிராமஊழியன்), பொன்னி. டிங்கிரி மெனிக்கா, பிச்சைக்காரர், உள்ளப்பெருக்கு, என் காதலி (ஈழ கேசரி)—போன்ற கதைகளை இவர் தனது எழுத்துலக வாழ்வில் எழுதியுள்ளார்.

நந்தகுமாரனும், தியாகமும், பூதத்தம்பி கோட்டையும், வரலாற்றுக் கதைகள். 'தியாகம்' துட்டகைமுனுவின் மகன் சாலி வேடுவப் பெண் அசோகமாலவைக் காதலிப்பதைக் கூறுவது. 'நந்தகுமாரன்'-பு தர் தந்தம்பி நந்தகுமாரனையும் துறவியாக் குவதைக் கூறுவது.

இத்தகைய வரலாற்றுக் கதைகளை எழுதுவது அக்காலத்தில் ஈழத்திலிருந்த எழுத்தாளர்களின் தவிர்க்க முடியாத செயலாக இருந்தது. ஒரு வேளை ஈழத்து எழுத்துக்கு அதிக இடம் கொடுத்த கலைமகளை வைத்து எழுதியதாலிருக்கலாம்.

இவரின் ஏன் சிரித்தார், புல்லுமலையில், களனிகங்கைக் கரையில், பார்வதி, அழியாப்பொருள், பைத்தியக்காரி, உள்ளப் பெருக்கு — ஆகிய கதைகள் ஆண் — பெண் உறவு பற்றியவை. இவை மனோதர்மத்துடன் கூடிய ஆண் பெண் மன அசைவுகளின் ஓட்டத்தை நளின பாவத்தில் சித்தரிக்கின்றன. இத்தகைய சித்தரிப்பு இவருக்குக் கைவந்ததுமட்டுமல்லாமல், இவரது ஆக்க உயர்வுக்கும் காரணமாக அமைகின்றது. இச்சிறப்பு இவருக்கு கு. ப. ரா—ன் பாதிப்பால் — ஆத்மீக உறவால்தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்: ஆயினும்—

இவருடைய களனிகங்கைக் கரையில், பார்வதி முதலிய கதைகளின் பாத்திரப் பெயர்களிலும், சம்பவச் சித்தரிப்புகளிலும் ாங்கக் கதைகளின் சாயல் பரவிக்கிடப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இத்தகைய மனவுணர்வுக் கதைகளில் அழியாப் பொருள், உள்ளப் பெருக்கு — இரண்டும் உன்னதமானவை. தன் மச்சாளின் இனிய நினைவுகளையே காவிய வாழ்க்கையாகக் கருதிய இளைஞன் ஒருவன், அவள் கன்னியாகவே இறந்த பின்பும், தன் மணவாழ்வையே வெறுத்து, அவள் நினைவையே ஆதார கருதியாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடாத்தியதைக் கூறுவது.

'உள்ளப் பெருக்கு' — தன் தந்தையின் குடி வெறியால் தாய் படும் கொடுமையைக் கண்ணுற்று, ஆடவர் குலத்தையே வெறுத்த ஒரு பெண்ணின் மன நெகிழ்வைக் காட்டுவது. இவ்விரண்டு கதைகளும் கு.ப. ரா-வின் எழுத்தினடிப்படையில் எழுந்த — வாசகர்கள் படிக்கவேண்டிய கதைகள்.

பாற்கஞ்சி, நெடுவழி இரண்டும் கிராமத்தின் அவலக் குரலைச் சித்தரிப்பதாயினும், பாற்கஞ்சியில் ஈழத்தின் வடபாகக் கிராமமும், நெடுவழியில் தென்னிலங்கைக் கிராமமும் சித்தரிக்கப் படுகின்றது. இரண்டுமே இவருக்குக் புகழைக் கொடுக்கக் கூடிய கதைகள்.

நெடுவழியில் — கிராமப்பெண் முத்துமெனிக்கா தன் கணவனுடன் கொண்ட ஊடல் காரணமாக அவன் அவளைவிட்டு நெடுங்காலம் பிரிந்துபோய் விடுகிறான். எதிர்பாராத விதமாக தன் இளமையின் கோரப்படியில் சிக்கிய முத்துமெனிக்கா தன் கற்பை இழந்து, ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகியும் விடுகிறான். மீண்டு வந்த கணவன் அவளை வீட்டைவிட்டே தூரத்தி விடுகிறான். இக்கதையில் ஆசிரியர் சமூகத்தைப் பார்த்துக் கேட்கும் கேள்விகள் மிகச் சிறப்பானவை.

'கங்காகீதம்' — புத்த பிக்கு ஒருவர் மேல் ஒருத்திகொள்ளும் ஒருதலைக் காமமும், அது ஏற்படுத்தும் சிக்கல்களையும் கூறுகிறது.

'மின்னி மறைந்த வாழ்க்கை — குழந்தையற்ற தம்பதிகள் அநாதையாகக் கிடைத்த குழந்தையை வளர்த்து, பின் அதனை இழந்து வருத்தப்படும்போது, அங்கேயே வேலைக்காரியாக இருந்தவள் இழந்த குழந்தை தன்னுடையதே எனக்கூறிக் கண்ணீரை வரவழைப்பது.

காலமும் கருத்தும்

இவர் கதைகளின் களத்தையும், கருத்தையும் அவதானிக்குமிடத்து இவர் கிராம வாழ்க்கைக்கு முக்கியம் கொடுத்தாலும் -அதாவது பிரதேசங்களைச் சித்தரிப்பதன் மூலம் ஒரு தேசிய உணர்வுக் கலைஞராகவே மின்னுகிறார். ஈழத்தின் தமிழ் வரலாற்றுக் கதைகளுடன், சிங்கள வரலாற்றுக் கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். அதே போல தமிழ்-சிங்கள கிராமங்களையும் எழுதியுள்ளார். ஆகவே களத்தில் தேசியஉணர்வுபடர்ந்திருப்பது போலவே, கருத்துக்களிலும் உலக மக்கள் எல்லோரினதும் ஒத்த மனவுணர்வுகளையே காட்டியுள்ளார்.

இக்களங்களின் இயற்கைத் தோற்றங்களைத் தமது கதைகட்கு பக்கத் துணையாகக் கையாளுவதில் இவர் சமர்த்தர் இத்தகைய முயற்சியினால் இவர் படைப்பு இயற்கையோடு இயைந்ததாக மாறிவிடுகின்றது, இத்தகைய வர்ணனை நிலைகளில் இவருக்கு இவரின் வடமொழி இலக்கியப் பயிற்சி உறுதுணையாக அமைந்துவிடுகின்றது. வடமொழி கலந்த இவரது தமிழ் உரைநடை இறுக்கமான ஒரு சோபையைப் பெற்று மிளிர்வதுடன், அவர் கூறவந்த உணர்வுகளையும் முழுமையாக வெளிக்கொணர்ந்து விடுவதுடன் காவிய அழகையும் பெற்றுவிடுகின்றது.

விட்டை விட்டு கணவனால் நள்ளிரவில் துரத்தப்பட்ட முத்துமெனிக்காவின் நிலையை வர்ணிக்கிறார் :

‘...அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள். மெல்லிய குளிர் காற்று வீசத் தொடங்கியது. ஒரு முச்சந்தி குறுகே வந்தது. அதன் மத்தியிலே ஒரு பிரமாண்டமான வெள்ளரச மரம். அதன் நிழலில் நிஷ்டை கூடும் நிலையில் ஒரு புத்த விக்கிரகம் யாரோ வழிப்போக்கர்கள் ஏற்றிப் போன ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து அவியும் தறுவாயில் இருந்தது.’

இலக்கிய நெஞ்சம்

இவரின் படைப்புகள் இவ்விதம் வாழ்வும் வளமும் பெறக் காரணம் அவருக்கு இயல்பாக இருந்த இலக்கிய நெஞ்சமாகும். அவரது இலக்கிய நெஞ்சமே ‘என் காதலி’ என்ற உருவகச் சிறுகதையாகவும் பரிணமித்துள்ளது அக்கதையில் அவரின் இலக்கியத்துணைவர்களையும், தனது வெற்றியின் இரகஸ்யத்தையும் கூறுகிறாரென்றேபடுகிறது.

‘என்னைச்சுற்றி என் பக்தர்கள் ஒவ்வொரு ஷணமும் கூடிக் கொண்டே வருகிறார்கள். என் உதவிக்கு காளிதாசன் வருவான். பவபூதி வருவான். கம்பன் என்றுமிருப்பான். புரந்தரதாஸ் இருக்கின்றார். துளசிதாசரும், தாகூரும் இருக்கிறார்கள். என்னைப் போஷித்து காதலித்து வளர்த்த அகத்தியன் முதல் பாரதி ஈராக உள்ள என் இரத்த பந்துக்களின் ஆத்ம சக்தி இருக்கின்றது.

பாற் கஞ்சி

சி. வைத்தியலிங்கம்

“ராமு, என் ராசவன் னு குடிச்சுடுவாய், எங்கே நான்கண்ணை முடிக்கொள்கிறேன். குடிச்சிடு பார்க்கலாம். நாளைக்குப் பாற் கஞ்சி...”

“சும்மாப்போம்மா. நாளைக்கு நாளைக்கென்று எத்தனை நாளா ஏச்சுப்பிட்டாய். என்னதான் சொல்லேன். கூழ் குடிக்க மாட்டேம்மா,”

“இன்னும் எத்தனை நாள் பஞ்சமடா? வயலிலே நெல் முத்தி விளைஞ்சு வருது. ஓனக்கு வேணும்னா பாற்கஞ்சி தாரனே”

“கூழைப் பார்த்தாலே வவுத்தைப் புரட்டுதம்மா. முடியா துன்னு முடியாது” என்று சொல்லி அழத்தொடங்கினான்,

“அப்பா பசியோட காத்துண்டிருப்பாரடா. வயல்லே கூழ் கொண்டு போகணும். என்ன பாடுபட்டும் நாளைக்குக் கஞ்சி தந்துடுறனே. “ஆம்... என் கண்ணைல்லியோ?”

“நிச்சயமாய்ச் சொல்றயாம்மா? நாளைக்கு பாற் கஞ்சி தரு வாயா?...”

சட்டென்று பக்கத்திலிருந்து சிறுவர்கள் தம்பளப் பூச்சி பிடித்து விளையாடும் சப்தம் கேட்டது. அவதி அவதியாய்ப் பத்து வாய் கூழ் குடித்தான் ராமு. எல்லாவற்றையும் மறந்து விளையாட ஓடினான்.

அந்தக்கிராமத்தில் முருகேசனுடையவயல்துண்டு நன்றாய்விளையும் நிலங்களில் ஒன்று; அதற்குப் பக்கத்திலே குளம். குளத்தைச் சுற்றிப் பிரமாண்டமான மருத மரங்கள். தூரத்திலே அம்பிகையின் கோயிற் கோபுரம். இவை எல்லாவற்றையும் சுற்றி வேலிபோட்டாற்போல் தூங்கிக்கிடந்தன குடி மனைகள்.

மார்கழி கழிந்துவிட்டது. இப்பொழுது மேகத்திலே புகார் ஓடுவதில்லை, ஞான அருள் பெற்ற நாள் வெண்ணிறம் பெற்று வந்தது. ஆம் தைமாதம்பிறந்துதுரிதமாய்நடந்துகொண்டிருந்தது.

மாரிகாலம் முழுவதும் ஓய்ந்து தூங்கிக்கிடந்த ஜீவராசிகள் பாட்டுடன் வேலை தொடங்கிவிட்டன. முருகேசனும் வயலிலே வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். பனியிலே ஓடுங்கிக் கிடந்த நரம்புகளிலே சூரிய ஒளி வெள்ளம் பாயவே, அவன் தேகத்தில் ஒரு சுறுசுறுப்பு உண்டானது. வலிந்து இறுகியிருந்த நரம்புகள் விண் போல் தெறித்தன. எழுந்து நின்று கண்களைச் சுழற்றித் தன் வயலைப் பார்த்தான். நெற்கதிர்கள் பால்வற்றி, பசுமையும், மஞ்சளும் கலந்து செங்காயமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. “இன்னும் பதினைந்து நாட்களில்...” என்று அவனை அறியாமல் அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

முருகேசன் மனத்திலே ஒரு பூரிப்பு, ஓர் ஆறுதல், ஒரு மன அமைதி. அவன் ஒரு வருஷமாய்ப் பாடுபட்டது வீண் போகவில்லை யல்லவா? ஆனால் இவற்றுக்கிடையில் காரணமில்லாமல் 'சிலவேளை ஏதேனும்... யார் கண்டார்கள்?' என்ற இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒரு மன ஏக்கம்...!

முருகேசனுக்கு வயலை விட்டுப்போகமனம் வரவில்லை. பொழுது உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. பசி வயிற்றைக் கிளியது. என்றாலும் பயிருக்குள் நுழைந்து ஒவ்வொரு கதிராகத் தன் கைகளால் அணைத்து தன் குழந்தைகள் போலத் தழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

கண்ணை மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்த வெயிலிலே காமாட்சி கூழுடன் அப்பொழுதுதான் வந்தாள். கூழ் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது முருகேசன் அவளைப் பார்த்து, 'போனவரு சந்தான் மழை இல்லாமல் எல்லாம் சப்பையும், சாவிழுமாய்ப் போயிருந்து. காழு, அதோ பார் இந்த வருசம் கடவுள் கண்திறந்திருக்கிறார். கருப்பன் செட்டி கடனைத் தீர்த்துப்புடலாம். நமக்கு ஒரு வருடத்துக்குச் சோத்துக்குக் குறைவு வராது. எங்க ராமனுக்கு ஒரு சோடி காப்பு வாங்கணும்...'

"எனக்கு ஷட்டியாணம்"

"ஏன், ஒரு கூறைச் சேலையும் நன்னாயிருக்குமே"

"ஆமாங்க, எனக்குத்தான் கூறைச் சேலை, அப்படினாலு ஒங்களுக்கு ஒரு சரிகை போட்ட தலப்பா வேணுமே"

"அச்சா, திரும்பவும் புது மாப்பிள்ளை பொம்புளையாட்டம் ரெண்டு பேரும்... ஓ...ஓரே சோக்குத்தான்" என்று சொல்லி அவளைப் பார்த்து இனித்தான்.

காமாட்சி வெட்கத்தினால் தன் சீலைத் தலைப்பால் முகத்தை அரை குறையாய் மூடிக்கொண்டு "அதெல்லாம் இருக்கட்டும்... எப்போ அறுவடைக்கு நாள் வைக்கப்போறீங்க" என்றாள்.

"இன்னிக்குச் சனிக்கிழமை, சனியோடு சனி எட்டு. மற்றச் சனி பதினைந்து ஆம் நல்ல நாள். அதே சனிக்கிழமை வைத்திருவமே"

"தாயே, இதுக்கிடையில் ஒரு விக்கினமும் வந்திடப் படாது" என்று மனதில் சொல்லிக் கொண்டாள் காமாட்சி.

ஒரு பெருநாளை எதிர்பார்ப்பது போல் காமாட்சியும் முருகேசனும் அறுவடை நாளை எதிர் நோக்கி இருந்தார்கள். காமாட்சி தன் வீட்டிலுள்ள களஞ்சிய அறையைக் கோலமிட்டு மெழுகி வைத்திருந்தாள். லக்ஷ்மி உறையப்போகும் அந்த அறைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தீபம் ஏற்றி வந்தாள். மணையாகக் கிடந்த அரிவாள்களைக் கொல்லன் பட்டடையிற் கொண்டுபோய்த் தேய்த்து வந்தான் முருகேசன். கதிர்ப்பாய்களை வெய்யிலிலே உலர்த்தி, பொத்தல்களைப் பனை ஓலை போட்டு இழைத்து வைத்தான். ஐந்தாறு நாட்களுக்கு முன்னரே அயல் விட்டுக் கந்தைய

னீடமும் கோவிந்தனீடமும் “அறுவடை, வந்திடவேணும் அண்ணமாரே” என்று பலமுறை சொல்லி வந்தான். இருவருடைய மனதிலும் ஓர் ஆவல் துடித்து நின்று இவற்றை எல்லாம் செய்து வந்தது.

அறுவடை நாளுக்கு முதல் நாள் அன்று வெள்ளிக்கிழமை பகல் தேய்ந்து மறைய இன்னும் மூன்று நாழிகைதான் இருந்தது. நிஜசளங்கமாய் இருந்த வானத்திலே திடீரென்று ஒரு கருமுகிற் கூட்டம் கூடியது. வரவரக் கறுத்துத் தென் திசை இருண்டு வந்தது. அந்த மேகங்கள் ஒன்று கூடி அவனுக்கு எதிராக சதி செய்வதாக முருகேசன் நினைத்தான். அந்தக் கருவானம் போல் அவன் மனதிலும் இருள் குடிகொண்டது. காமாட்சி அவள் மனதிற்குள் அம்பிகைக்கு நூறு வாளி தண்ணீரில் அபிஷேகஞ் செய்வதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். சிறு நேரத்தில் ஒரு காற்று அடித்தது. கூடியிருந்த முகிற் கூட்டம் கலைந்து சிறிது சிறிதாய் வானம் வெளுத்துக் கொண்டு வரவே, முன் போல் ஆகாயம் தெளிவுடன் விளங்கிற்று. தன்னுடைய பிரார்த்தனை அம்பிகைக்குக் கேட்டுவிட்டதென்று காமாட்சி நினைத்தாள்.

முருகேசன் படுக்கப்போக முன் அன்றைக்கு பத்தாவது முறை கந்தையனுக்கும், கோவிந்தனுக்கும் காலையில் அறுவடையைப் பற்றி நினைப்பூட்டிவிட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன் நித்திரைக்குப் போனபொழுது நேரமாகிவிட்டது. அவன் படுக்கையிலேயே புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். நித்திரை அவனுக்கு எப்படி வரும்? அவனுடைய மனம் விழிப்பிற்கும், தூக்கத்திற்கும் இடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரஞ் சிந்தனைகள் பிசாசுகளைப் போல் வந்து அவன் மனதிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அவன் வயலிலே நெல் அறுத்துக்கொண்டிருக்கிறான் பக்கத்திலே கோவிந்தனும் கந்தையனும் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அறுத்துவைத்ததைக் காமாட்சியும் பொன்னியும், சின்னம்மாவும் கட்டுக்கட்டாய் அடுக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், கிளிகளையும், காக்கைகளையும் துரத்திக்கொண்டு திரிகிறார்கள், அப்பொழுது காமாட்சி: “பள்ளத்து பள்ளன் எங்கேடி போய்யிட்டான்” என்று பள்ளு பாடத் தொடங்கினாள்.

அதற்கு பொன்னி “பள்ளன் பள்ளம் பார்த்து பயிர் செய்யப் போயிட்டான்!” என்று சொல்ல, காழு, “கொத்துங் கொண்டு கொடுவாளுங்கொண்டு...” என்று இரண்டாம் அடியைத் தொடங்கினாள்.

அதற்குப்பொன்னி “கோழி கூவலும். மண்வெட்டிகொண்டு” என்று சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து “பள்ளன் பள்ளம் பார்த்துப் பயிர் செய்யப் போயிட்டான்!” என்று முடித்தார்கள்.

உடனே காழு, “ஆளுங்குழை அரிவாளுங்குழை” என்று சொன்னதும் முருகேசன் “யாரடி குழை!” என்று அரைத் தூக்கத்திலிருந்து கத்திக்கொண்டு எழுந்திருந்தான்.

முருகேசன் - ஆள் குழை. பாவம், தன்னையே அவள் கேலி செய்வதாக நினைத்து அப்படிக்க கோபித்துக் கொண்டான். இப்பொழுது நித்திரை வெறிமுறிந்ததும், தான் செய்ததை நினைக்க அவனுக்கு வெட்கமாயிருந்தது. தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு திரும்பவும் படுத்துக்கொண்டான். அந்தக் கனவுதான் எவ்வளவு அழகான கனவு! அதன் மீதியையும் காணவேண்டும் என்று அவனுக்கு ஆவலாயிருந்தது ஆனால் நித்திரை எப்படி வரப்போகிறது? கனவுதான் மீண்டும் காணப்போகிறா? தன் கற்பனையிலே மீதியைச் சிருஷ்டித்துப் பார்த்து அவன் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

பாட்டுடன் அறுவடை சென்றுகொண்டிருக்கிறது. வயலிலே நின்று நெல் மூட்டைகளை வண்டியிலே போடுகிறான். வண்டி வீட்டு வாசலிலே வந்துநிற்கிறது. அவனுடைய களஞ்சியம் நிறைந்து பரிபூரணமாய் விட்டது. ராமன் வயிறு நிறையப் பாற்கஞ்சி குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். காழு ஓட்டியாணத்துடன் வந்து அவனை.....

அப்பொழுது வீட்டுக்கூரைக்கு மேலிருந்து ஒருசேவல்கூன்று முருகேசனுடைய கற்பனை அறுந்துவிட்டது. அக்கிராமத்திலுள்ள சேவல்கள் தொடர்ந்து ஒவ்வொன்றாகக் கூவிக்கொண்டு வந்தன. அவன் வீட்டுக்கு முன்னால் கட்டியிருந்த ஆட்டுக்குட்டி ‘மேய் மேய்’ என்று கத்தத்தொடங்கியது. எங்கிருந்தோ கள்ளத்தனமாய் உள்ளே நுழைந்த மெல்லிய காற்று அவன்மேல்படவே மீண்டும் குளிர்ந்தது. முருகேசன் பரபரவென்று எழுந்திருந்தான். வாசலை அடைந்து வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான்

அவன் படுக்கைக்கே போனபொழுது வானத்திலே பூத்திருந்த நட்சத்திரங்கள் ஒன்றையும் காணவில்லை. வானம் கறுத்துக் கனத்து எதிலோ தொங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றிற்று. வீட்டு முற்றத்திலே வந்து நின்றான். ஒரு மழைத்துளி அவன் தலைமேல் விழுந்தது கையை நீட்டினான், இன்னும் ஒரு துளி! மற்றக் கையையும் நீட்டினான். இரு துளிகள் வீழ்ந்தன. அவன் தலையிலே வானமே இடிந்துவிழும் போல் இருந்தது.

உக்கிப்போய்த் தன் வீட்டுத் திண்ணையிலே அவன் குந்திக் கொண்டான். பொலுபொலுவென்று மழை தொடங்கியது. இடி இடித்தது. மின்னி மழை சோனுவாரியாய்க் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

காலே ஏழு மணியாகியும் மழை விடவேயில்லை. ராமு ஓடி வந்து தந்தைக்கு பக்கத்திலே குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தான். காமாட்சி இடிந்து போய் நின்றாள். மழையுடன் காற்றும் கலந்து "ஹோ" வென்று இரைந்துகொண்டிருந்தது.

"அம்மா இன்னைக்கு பாற்கஞ்சி தாரதாய்ச் கொன்னியே பொய்யாம்மாசொன்னாய்?" என்று தாயைப்பார்த்துக் கேட்டான் ராமு.

காமாட்சிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவள் வயிறு பற்றி எரிந்தது. பச்சைக் குழந்தையை எத்தனை நாட்களாய் ஏமாற்றிவிட்டாள்? மழையையும் பாராமல் பக்கத்து வீட்டிற்கு ஓடினாள். காற்படி அரிசி கடனாய் வாங்கிக் கொண்டுவந்தாள்.

முருகேசன் ஒன்றும் பேசாமல் வானத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவனுடைய பார்வை வயல் வெளியை ஊடுருவிச் சென்று எங்கேயோ லயித்துப் போயிருந்தது.

"வெள்ள வாய்க்காலிலே தண்ணீர் கரை புரண்டோடிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது குளம் நிறைந்து தண்ணீர் பெருக்கெடுத்து விடும். என்னுடைய நெற் பயிர்கள் கீழே விழுந்து உருக்குலைந்துவிட்டன. நெற் கதிர்கள் உதிர்ந்து வெள்ளத்துடன் அள்ளண்டு போய்க்கொண்டிருக்கின்றன....." என்று அவன் எண்ணி ஏங்கினான்.

காமாட்சி களஞ்சிய அறைக்குப் போனாள். அது வெறுமனே கிடந்தது. அதைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு அழகை விம்மிக் கொண்டு வந்தது. அங்கே நிற்கத் தாங்காமல் வெளியே வந்தாள். ராமு "நானாக்கும் தாரியாம்மா பாற்கஞ்சி" என்று கெஞ்சிக் கேட்டான். அவன் கஞ்சி குடித்த கோப்பை அவளுக்கு முன்னே காலியாக்க்கிடந்தது.

அநேகநாள் பழக்கத்தினாலே "நானாக்..." என்று மட்டுமே அவளால் சொல்லமுடிந்தது. அந்த அரைகுறையான வார்த்தை முருகேசன் வயிற்றிலே நெருப்பை அள்ளிக்கொட்டியது.

கிடுக்கித்தாக்கல்

டிஸ்ரேலியும், வில்லியம் கிளாட்ஸ்டனும் பெருந்தலைவர்களாக விக்டோரியா மகாராணியின் ஆட்சிக்காலத்தில் விளங்கியவர்கள். இருவருக்கும் கொடிய பகைமை எப்போதும் இருந்துவந்தது.

ஒரு முறை கிளாட்சனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் பிராங்கினை பின்வருமாறு தாக்கினார்; "நீர் தவறான பாதையில் மக்களையிட்டுச் செல்கிறீர். நீர் இருந்துபாரும் ஒரு நாள் தூக்கிவிடப்படுவீர். அல்லது பெண் நோய் கண்டு சாவீர்!"

உடனே டிஸ்ரேலி தாக்கினார்;

"அப்படி நான் சாவது உம்கொள்கையைத் தழுவுவதாலே, அல்லது உம் ஊனியைத் தாழ்வுவதாலோ ஏற்படலாம்" ஏற்படலாம்"

கிளாட்ஸ்டன் முகத்தில் அசடு வழியலாயிற்று.

இலக்கிய மேடை

‘வேதாளம்’

நீழுத்து இலக்கிய உலகின் இன்றைய நிலையைச் சுருக்கமாக நோக்குதல் நலமுடையதாக அமையலாம். இலக்கிய உலகிலே நீண்ட காலமாக நிலவி வந்த கோஷ்டி மனப்பான்மை பொதுவாகமிகவும் குறைந்திருக்கின்றது என்பதோடு, பலரிடையே நேச மனப்பான்மையும் வளர்ந்திருக்கின்றது என்பதும் உண்மையே. கோஷ்டிமனப்பான்மையின் விரோதம் அல்லது பொருமை ஒருபோதும் இலக்கிய உலகினைப் பொறுத்தமட்டில் நலன் தரா என்பதை இலக்கிய உலகு உணர்ந்துள்ளது போன்று காணப்படுகின்றவேளையில், ஒரு சிலர் தம்மை வளர்த்துக்கொள்வதற்காகக் கோஷ்டி மனப்பான்மையைத் தொடர்ந்து நிலவச் செய்ய விழைகின்றார்கள். அதன் பலனாக-

● இலங்கையின் குறித்த ஒவ்வொரு பத்திரிகைகளிலும் குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவினர் ஆதிக்கம் வகிக்கின்றனர்; மூவர் அல்லது நால்வரைத் தவிர இலங்கையில் எழுதுவதற்கு வேறு எவருமில்லை என்ற எண்ணத்தை இலங்கையின் ஒரு பத்திரிகை வளர்க்கின்றது. இன்னொரு பத்திரிகையோ ஈழத்து எழுத்தாளரைப்பற்றக்கணித்துவிட்டு, இந்திய மூன்றாந்ர எழுத்துச் சரக்குகளை இறக்குமதி செய்து வருகின்றது.

● இலங்கை வானொலியோ இலக்கிய உலகினைப் பொறுத்தமட்டில் ‘இலக்கியம் என்ன விலை’ என்று கேட்கத்தக்க நிலையிலுள்ளது; நடத்தி வருகின்ற ஒரு சில இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளும் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலருக்கே சந்தர்ப்பம் அளித்து வருகின்றது.

— ஆரணங்கு —

“நீ ஒரு பெண்ணை அவள் உடையிலிருந்து கணிப்பாயா?”

“இக்காலப் பெண்ணையா? முடியவே முடியாது.....”

“ஏன்?”

“அவர்கள் உடை உடுக்கின் றார்களா?”

— கரோஸ் —

◎ ஈழத்து எழுத்தாளனின் ஆக்கங்களுக்குப் பரிசில் வழங்கி, அவனது முயற்சிக்குத் தூண்டுதல் அளிப்பதற்காகவுள்ள கலைக்கழகம், சாகித்திய மண்டலம் என்பன ஒரு சிலரின் கைகளுள் அமைந்துவிடுவதால், 'உறவு முறை' முதலிடத்தை வகிக்கின்றது. முகந்தெரிந்தவர், போற்றுபவர் எவராவதுபங்கு பற்றினால் பரிசில் வழங்கக் கலைக்கழகம் தயார். சாகித்தியமண்டலத்தின் பரிசிலைப் பெற, எல்லாருக்கும் சகோதரர்களும் மச்சான்மார்களும் மண்டலத்தில் அங்கத்துவமா வகிக்கின்றார்கள்?

◎ ஈழத்து எழுத்தாளர் சங்கங்களைச் சற்றுக் கூர்ந்துநோக்குவோம்; ஈழத்தில் எழுத்தாளர் சங்கம் என்று எதுவுமே இப்போது இல்லை என்றே எண்ணவேண்டியுள்ளது. இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கமோ, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமோ இப்போது இயங்குவதாகத் தெரியவில்லை; உறங்கிக் கிடக்கின்றன; கும்பகர்ணத் தூக்கம். இயங்கிவரும் சங்கங்களில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் ஒன்றுதான் உயிர்த்துடிப்புடையதாக விளங்கி வருகின்றது; நல்ல பல சாதனைகளையும் ஆற்றிவருகின்றது.

◎ பத்திரிகை உலகை நோக்கினால், இந்தியப் பத்திரிகைகளின் விலை நாலுமடங்கு அதிகரித்துவிட்டது. 35 சத ஆனந்தவிகடன் (உண்மையில் இதன் இலங்கை விலை ஏறக்குறைய 25 சதமே) இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் 55 சதம்; கண்டியில் 50 சதம். 5 சத தினமணிக்கதிர் 50 சதம்.

யாழ். புத்தகசாலை ஒன்றில் 1-15 சதம் விற்க கென்னடியின் நூல் ஒன்று, கொழும்பு புத்தகசாலை ஒன்றில் 3-50 சதம். ஏன் இந்தக் கொள்ளை? ஏஜண்டுகள் ஏன் தான் இப்படி ஈவிரக்கமின்றிக் கொள்ளையடிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை.

-இந்த நிலையில் இந்தியநூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் தொடர்ந்து நாம் வாங்கத்தான் வேண்டுமா? நாம் கோழைகள்; மூடர்கள். தொடர்ந்து வாங்கத்தான் போகின்றோம்.

படி படி

கலாநிதி உ. வே. சுவாமிநாதையருக்கு அவரின் தமிழ்த் தொண்டைப்பாராட்டி ஒரு விழா எடுத்தார்கள். விழாவன்று அவரை மேடைக்கு அழைத்தனர் மேடைக்குச் செல்ல படியமைத்திருந்தனர். சுவாமிநாதையர் வயோதிக தசையில் இருந்ததால் அவரை மேடைக்கு அழைத்துச் சென்ற இளைஞர் மிக்க கவனத்துடன் 'படி!..படி!' என்று நினைவூட்டி அழைத்துச் சென்றார்.

கலாநிதி அவர்கள் மேடையில் பேச்சை ஆரம்பித்தார். 'முதலில் என்னை மேடைக்கு அழைத்து வந்த இளைஞருக்கு நன்றி கூறுகிறேன். எல்லாரும் என் தமிழ்த் தொண்டினைப் பாராட்டுப்போது இந்த இளைஞர் தாம் மேடைக்கு என்னை அழைத்துவரும் போது கூட 'படி.....படி' என்று என் கடமையை நினைப்பூட்டிவந்தார் என்றார்.

கூட்டத்தின் சிரிப்பொலி அடங்க நீண்ட நேரமாகிவிட்டது.

எம். எஸ். துரை

மனக்குகை

ம
ரு
து
ர்
வா
ண
ன்

© சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி

அலா : அப்ப எங்க உம்மாட கெதி.....? நான் நினைத்து வந்த காரியம்... கெடுவாய் கேடு நினைத்துச் செய்யுமுன் — தானே வருங் கேடு பரிசாரியார்.

சாயிபு : இம்... மெய்தான்டா பேரா... ஆ... வெசம்... ஏறுகத்துக் குள்ளே என்னை ஊட்டே கூட்டிக்கிப் போ. வெசக் கல்லு... இரிக்கி... வெச்சிப் பாப்பம்.....

அலா : போய்ச் சேருகத்துக் கிடையில... வெசம் தலைக்கேறிப் போகுமே? இம்... நடங்க? மெல்ல... மெல்ல.

—திரை—

3

இடம் : விஸ்வாவின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : கலீல், கிழவி, விஸ்வா, நாச்சி.

(கலீல் கிழவியுடன் பேசிக் கொண்டிருத்தல்)

கலீல் : (சலிப்பு) மூத்தம்மா. எங்க பரிசாரி மூத்த வாப்பா எனக்கி அறைஞ்சி விட்டாரெண்டு நான் சலிக்கல்லே. உங்களைச் சீமண்டித்தரயிலே தள்ளி, முழங்கையிலே ரெத்தம் பொசிய வெச்சத்திலும் எனக்கிச் சலிப்பில்லே ஆனால், நீங்கெல்லாஞ் சேந்து என்னை வசியஞ் செஞ்சிட்டயளாம். இந்தப் பழியக் கேட்டுத்தான் என் மனம் மிகமிகச் சலிப்படையுது மூத்தம்மா. சலிப்படையுது.

கிழவி : (தளர்ந்து) ம... பேரன். நான் எப்பவோ ஓனக்கிட்டச் சொல்லிரிக்கன். சூனியக்கார மனிசனுக்கு அந்தப் புத்தி எப்பவும் வரத்தான் செய்யும், எண்டு. நாம நல்லாரிக்கது இந்த ஊரா

ருக்கெல்லாம் எரிச்சல். ஊரார்ர கோள் குண்டணியளேக் கேட்டுத்தான் ஒங்க மூத்த வாப்பா, எங்களோட வைரியாக்கஞ் செலுத்துகார். அவரே நாம என்னதான் செய்யலாம்.

கலீல் : (சங்கற்பமாக) ஹும்? நம்மளை என்ற மூத்த வாப்பா எப்பிடிக்கதச்சாலுஞ் செரி, வைரியாக்கம் பண்ணினாலுஞ் செரி, நான் செவிசாய்க்கப் போவதில்லை. இப்ப நீங்கெல்லாஞ் சேந்து நிச்செயமான முடிவைச் சொல்லுங்கள். இப்பவே நான் விஸ்வாவைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறன்.

கிழவி : அதுக்கு எல்லாருக்குஞ் சம்மதந்தான் பேரன். ஆனால், ஒங்க மூத்தவாப்பா, இந்த விசயத்தேக் கேள்விப்பட்டாரென்டால், இப்பவே சூனியஞ் செஞ்சி அங்கத்தே ஏவி விஸ்வாவைச் சாக வெச்சிப் போட்டிருவான் மனிசனே?

கலீல் : (கலகலத்து சிரித்தல்) ஹாஹ்... ஹாஹ்... ஹா. சூனியம்... ஹா... அங்கம்? அங்கத்துக்கும் சூனியத்துக்கும் பயந்தவர்களா நீங்கள்? எங்க பரிசாரி மூத்தவாப்பா அவ்வளவு தூரம் மந்திரவாதி என்றாலுத்தானே? அங்கத்தை ஏவிவிட முடியும்? எப்பவாவது கேள்விப்பட்டயளா? யாருக்காவது சூனியஞ் செஞ்சி அங்கத்தை ஏவிவிட்டுச் சாக வெச்சாரெண்டு? நா வெளிய போய் வாறன். நீங்க கல்யாணத்துக்கு ஆகவேண்டியதைப் பாருங்க. (போகிறன்)

கிழவி : (பரிவு) ம்... பாவம். விஸ்வாவுக்காக கலீல்ப் பேரன், அவிய மூத்த வாப்பாட கையாலே நான் பாத்துக்கு நிக்கேக்கே அறைவேண்டினது மட்டுமாடி? சுவானல்லா? அடியத்தான் பட்டுக்கெல்லாம், அந்தக் குறுட்டுப் பரிசாரி, பேசின பேச்சி. வேருருமெண்டா, மூத்த வாப்பாவென்றும் பாராமச் சாக வெச்சிப் போட்டுருவானுகள்.

விஸ்வா : ஒங்கா மூத்தம்மா. அந்தக் கெழுட்டுப் பரிசாரி, இப்ப மாலைக்கே, வந்தாங்க நம்மட ஊட்டே? நம்மளப்பத்தி எம்மாத்திர வம்பு வசையெல்லாஞ் செல்லிக்கிப் போனாங்கா.

நாச்சி : நீ போ புள்ளே? உள்லுட்டுக்கே, நல்லா ஒட்டறையடிச்சிக்கூட்டிச் சுத்தாங்கம் பண்ணு. நான் மனேஜர் கடக்கிப் போய், சாமன் சக்கெட்டுத் தேல சீனியெல்லாம் வாங்கிக்கி வரப் போறன்.

விஸ்வா : சாமான் சக்கெட்டு வேண்டக் காசி இருக்கா உம்மா?

நாச்சி : கடனுக்கு வேண்டிக்கி வரப்போறன்.

விஸ்வா : மாசம் பொறந்த நெற பொற நாத்து மனேஜர்ரே கடக்கிக் கடனுக்கா சாமன் சக்கெட்டு வாங்கப் போறாய்? நில்லு காம்மா. காசி ஐம்பது ருவாத் தாறன்.

கிழவி : (குறுக்கிட்டு) அம்பது ருவாவ? ஏதுடி விஸ்வா? நேத்துப் பகல் சீனி தேல வேண்ட ஒரு சதமும் இல்லேன்டேயே?

விஸ்வா : ஒங்கா மூத்தாம்மா. நேத்து மாலேக்கே டயிலர் மச்சான், நெசவுக் காசி ஐம்பது ரூவாக் கொண்ணந்து தந்தாருகா. ஒங்களுக்கிட்டச் செல்ல மறந்து போனங்கா. என்ர உற பொடவெத் தயிலாப் பெட்டிக்கே வெச்சிரிக்கங்கா.

கிழவி : இம்...ம், நீ நெசவுத் தொழிச் செய்தமட்டே ஒன்ட கலியாணத்துக்கு வந்து ஒதவுது. ஆனா, ஒன்ட கலில் மச்சான் செவவு சித்தாயத்துக்கு என்ன செய்யப் போறானே பேரன்.

விஸ்வா : நேத்துக் கலில் மச்சானுக்குக் குலுக்குச் சீட்டு ஐநூறு ரூவா வழந்ததாங்கா உம்மா.

கிழவி : சீட்டுக் கட்டக் காசேதாண்டி உங்க மச்சானுக்கு?

விஸ்வா : கல்முனையில அச்சிக் கந்தோரிலே வேல செய்யிராங்கா கலில் மச்சான். நூத்திப்பத்து ரூவாவாம் சம்பளம். மிச்ச நேரத்திலே பேப்பருக்கெல்லாம் கதேளழுதுறகாங்கா. அதிலே யும் மாசாமாசம் ஐம்பது அறுவதெண்டு காசியன் வருகுதாங்காம்மா. அதெல்லாதையும் எடுத்துச் சீட்டுக்கட்டுகாராம். சேமிப்பு வேங்கிலயும் போடுகாராம் மச்சான்.

நாச்சி : (குறுக்கிட்டு)பெத்தாவும்பேத்தியும் பேசிக்கிநின்டா ஒரு காரியமும் நடக்காது. அந்தப்பொடியன் அவிசரக்காரன். சட்டுப்புட் டெண்டு ஓடியாந்திருவான். நீ போய்க் காசியக் கெதியா எடுத்துக்கு வா. உம்மா நீ. நம்மட நெய்யக்காற டைலர்ப் பொடியனோடயும், மரைக்கான் காக்காவயும், விஸிவாட கலியாணத்தேப் பத்திச் செல்லி, அவசரமாக் கையோடயே கூட்டிக்கி வந்திருகாம்மா.

கிழவி : ம்... அது செரி நீ கடக்கிப் போய்ச் சொணங்க வந்திரு. விஸிவா தனியே இருப்பாளடி மனே?

நாச்சி : பொறகால ஊட்டு அப்பக்காறக் கைவா மாமியோடே சொல்லி, விஸிவாவோடிருக்கச் செல்லிற்றுப் போப்பரன்.

விஸ்வா : இந்தாகாம்மா ஐம்பது ரூவா முழுத்தாள் வேண்டுகத்தெல்லாம் வேண்டிக்கி, எனக்கித் தலக்கே வலிக்கிது ஒரு குளிசப் பக்கட்டும் சோடாப் போத்தலும் வேண்டிக்கி அவிசரமா வந்திடு.

நாச்சி : ம் அது செரி. ஒன்ட மூத்தம்மா, ஒன்ட டைலர் மச்சானையும், மரக்காமாரயும் கூட்டிக்கி வரப்போரு. பொறகால ஊட்டு அப்பக்காறக்கைவா மாமி வருவா, அவவோட செல்லி வேல வெட்டியளேக் கவனிச்சிக்க. நான் மனேஜர்ரே கடக்கிப் போய்க் கெதியா வந்திருகன்.

விஸ்வா : ம், கெதியா வாகாம்மா.

இடம் : பரிசாரி சாயிபு வீடு

பாத்திரங்கள் : சாயிபு, அலாவுதீன், கலீல், கிழவி.

சாயிபு : (முன்குதல்) ...ம்... ஆ... அல்லா... அலாவுதீன் .. ஆ...
நான் செஞ்சு, பாவங்களுக்கு ஆண்டவன் தந்த கூலியப்...
பா...ரு பேர...ன் நானினிப் பொழக்கவா போறன்? ஆ...
கண்ணெல்லாம் நீலமா, மங்குதுடா...

அலா : என்ன செய்ய வேணும் பரிசாரியார்.

சாயிபு : வெசக் கல்லாலேயும்... முடியல்லே...ஆ...

அலா : பாம்புப் பரிசாரியக் கூட்டிக்கி வரட்டா?

சாயிபு : நீ கூட்டிக்கி வாறத்துக் கெடயிலே நான் சாக... ஆ...

அலா : பாவம்... என்னாலேதானே ஒங்களுக்குப் பாம்பு கடிச்சிச்சி.
நீங்க மகுத்தானு... நான், என்ன பதிலச் சொல்லுவேன் கலீ
விடம்? என்ன சொல்லித் தப்பப் போறன்?

சாயிபு : ஒனக்கு ஒண்டும் வராது பேரன்... ஒனக்குத் தீங்கு செய்
யத்தான் நெனச்சிக்கி வந்தேன். ஆ... நீ கலியாணம் முடிக்க
விரிம்பின ஹாஜியாரர் மகளுக்கும் நாந்தான் வசிய மருந்து
போட்டேன். அலாவுத் தீ...ன், அதுக்கெல்லாங் கூலியாக
ஆண்டவன் பாம்பா... லே... ஆ... ஆ...

அலா : ஆ...?? நீங்க அப்பிடிச் சூனியஞ் செஞ்சதாக ஊராக்கள்
செல்லியும் நான் நம்பல்லேப் பரிசாரியார்.

சாயிபு : அது மட்டு மில்லே... ஆ... நெஞ்சடக்கிது..... நாச்சிர மக்
கள்... வி... னிவாக்... கு... இப்ப சூனியஞ் செஞ்சி கொண்
டிரிக்கக்கேதான் நீயும் வந்தாய் பேரன்.

அலா : என்ன?? வீஸ்வாவுக்குச் சூனியஞ் செஞ்சிபோட்டயளா?
ஐயோ பாவமே? ஒங்கட பேரன் கலீல்... கலியாணம்...
முடிக்க நெனச்சிக்கிரிக்கானாமே?

சாயிபு : ...ம்... அதுக்காகத்... தான்...என்ற முகத்திலே இனி முழிக்க
மாட்டேனென்று, கலீல் இப்பான் சண்டே புடிச்சிக்கி
ஊட்டே... உட்டுப் போனான்.

அலா : மெய்யா... கவா?

சாயிபு : ...ஆ... நெஞ்சடக்கிது. கண்... தெரியிதில்லே... இரிட்டு.
நா...னினிப்... பொழக்க... மாட்டேன். சாகிறத்துக்கு
முன்னே என்ற பேரனேக் கூட்டிக்கி வருவயா...? கலீ...ல்
என்ற பேரனெங்கே... அலாவுத் தீ...ன்... போ... என்ற...
பே...

அலா : அவனை எங்கே தேடிப் புடிச்சிக்கி வாற. இந்நேரத்திலே

சாயிபு : வினி...வாட... ஊட்டே..... ரீப்... பா... ன்...ன்... ஆ...
 அலா : உங்களத் தனியா உட்டிட்டுப் போக? அதுக்கெடயிலே
 நீங்க மகுத்தாப்..... ஐயோ..... அப்பச்சி..... கண்ணைக்
 கெடுத்தவனும் கண்ணெதிரேகெடக்க வேணும் எம்பாங்களே.
 அப்பச்சி நான் கலீலைக் கூட்டிக்கி... வரத்தான்.

சாயிபு : ம்..... நீ..... கலீலைக் கூட்டிக்.....கி... வாறத்துக்...கிடை
 யிலே... நான்... சாக மாட்டேன்... போ... பேரன் என்ற...
 பேரனை...

அலா : ம் செரியப்பச்சி. (துரிதம்) இதோ ஒரு நிமிசத்திலே...
 (அலாவுதின் விஸ்வாவின் வீட்டுக்கு விரைகிறான். சாயிபுப்
 பரிசாரியார் தன் இறுதிப் பேச்சுக்களைத் தனிமையில்)

சாயிபு : (முணுமுணுத்தல்) ஆ... அல்லா... நான் இவ்வளவு கால
 மும் செஞ்ச பாவங்கள்... கணக்கிரிக்கா... அந்தக் கொடிய
 பாவங்களுக் கெல்லாம், தகுந்த தண்டனை... பாம்பா கடிக்க
 ...நீ ஏவிறறய்... நானினிப் பொழக்க மாட்டே...ன். நான்
 செஞ்ச பாவங்களை யெல்லாம் மன்னிப்பா... யோ... அல்
 லா...? ...நாவரட்டுது... தண்ணி... தண்ணி தர... ஆரு...
 மில்லை... யா... அல்லா... பேரன்... கலீல்... ஆ...
 (கலீலை அழைத்துக் கொண்டு அலாவுதின் ஓடிவருதல்)

கலீல் : (ஓப்பாரி)... என்... ரமூத்... த... வாப்போ? ஒங்களுக்கு...
 இந்தக் கெதியா வரவேணும்? பாம்பு கடிக்கும்படி... நீங்க
 எந்தக் காட்டுவழியே போனயளோ மூத்த வாப்போ?...
 மூத்த வாப்போ...?

அலா : அழாதே கலீல். நான்தான். ஒங்க மூத்த வாப்பாவை, என்ற
 உம்மாவுக்குச் சுகமில்லை என்று கூட்டிக்கிப் போகும் வழியில்...

கலீல் : என்ற மூத்த வாப்பாவைச் சாக வெச்சிப் போட்டாயடோ...
 அலாவுதின், அலாவுத் ...தீ ...ன்?

சாயிபு : (மெல்லிய குரலில்) த்... தண்ணி... ணி...

அலா : தண்ணியா... இதோ கொண்டு வாறன். (நகர்தல்)

கலீல் : நீங்க மகுத்தாப் பெய்த்தி ராதேங்கோ மூத்த வாப்போ...
 ...வ் ...ஒங்களுக்குத் தெரியாமே நான் கலியாணம் முடிச்சிப்
 போட்டேனே. பாவியாகிப் போனேனே மூத்த வாப்போ...?

(விஸ்வாவின் மூத்தம்மா வருகிறார்)

கிழவி : (சலிப்பு) வைத்தியஞ் செய்யலேயோ பேரன்...?

(தண்ணீரைக் கொடுக்கிறான் அலாவுதின்)

அலா : இந்தா கலீல். தண்ணியை மூத்த வாப்பாவுக்குக் குடு...

கலீல் : (நீரை ஊட்டி) மூத்த வாப்பா... இந்தாங்க தண்ணி... குடி...

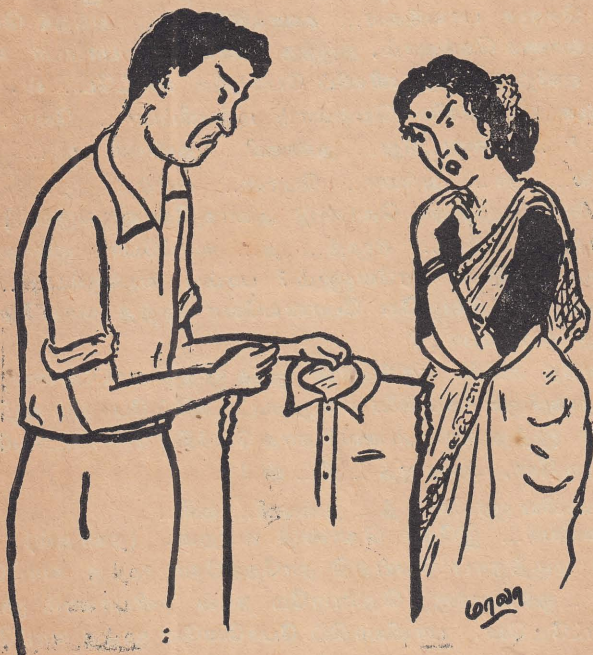
சாயிபு : ப்... பே... ரன்... க்... கலீல்... ல...?

கலீல் : முதல்வே தண்ணியக் குடியுங்க... மூத்த வாப்போ...

சாயிபு : (அருந்திவிட்டு) ப்... பேர... ன்... வினி...வா... வே... கலி
யாணம்... நீ... முடி... நான்... நா... ன்...
(சாயிபுப் பரிசாரியார் பிறகு பேசவே இல்லை)

கலை : (வானளாவிய ஒப்பாரி) ...எ...ன்ர மூத்த... வாப்போ... மகுத்
தாப்... பெ...ய்த் தயளா... மூத்த வாப்போ... இப்ப எஸ்
ஷா நேரந்தானே, ஒங்களோட சண்ட புடிச்சிக்கி ... போ
னேன். இங்...ஸ்...(அழுது புலம்பல்) தாயுமில்லாமத்... தகப்
பனு... மில்லாமே... நீங்களுமில்லாமே... நான்... வினிவா
வேக்.. கலியாணம் முடிச்சிப்... போட்டேனே... மூத்தவாப்
போ... வாப்போ. உம்மோ.

முற்றும்

மனைவி :- சேட்டின் நடுவில் ஒரு துண்டில்லாமல் தைத்திருக்கி
ரூர்கள். நல்ல அழகாயிருக்கிறது. மொடேர்ன்
ஸ்ரைலா?

கணவன் :- இல்லை இல்லை, ரெயிலர் கடையில் இல்லாத நேரம்
அவனது மூன்று வயது மகன் சுத்திரிக்கோலையெடுத்து
ஒரு துண்டை வெட்டி விட்டானாம். அதனால்தான்
இக் கோலம்.
-நாயகம்-

அந்த இரவு

மட்டுவிலான்

கணேசன் நித்திரையாகக்
கிடந்த நிலையிலும் அவனது
இதழ்கள் சிரிப்பைச் சிந்தின.
ஏதோ ஓர் இனிய கனவு.

அழகான ஓடை ஒன்று.
வெண்தாமரைகளும் செந்தாம
ரைகளும் அவனைப் பார்த்துச்
சிரிக்கின்றன. ஓடையைச் சுற்றி
லும் தேன் சிந்தும் மலர்கள்.

அவன் ஓடைக்கரையில் மல்லாந்து
படுத்திருக்கிறான். காலைக் கதி
ரொளி அவனைத் தொட்டு மகிழ்
கிறது. அவனோடு இரகசியம்
பேசுகிறது. ஆகா! என்ன சுகம்
என்று அவனது இதயம் சொல்
கிறது. இருந்தாற் போலிருந்து
ஒரு வெண்டாமரை அப்படியே
எழுந்து அவனை நோக்கி வருகி

றது; அவனது கண்கள், இதழ்கள், நெற்றி எல்லாவற்றையும் தொட்டுத் தொட்டு மகிழ்கிறது. திடீரென அவனது கணவு கலைந்தது. கண்கள் மலர்ந்தன. அவனெதிரே துவண்டு விழுகிற பூங்கொடி போல நின்றாள் தேவி. அவளது ஓவ்வோரங்கமும் 'நான் தான் அழகு; "இல்லை நான்தான் அழகு, என்று தமக்குள்ளே போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தாற்போல அவனுக்குப்பட்டது. அவளது வாழைத் தண்டுக் கரம் அவனது நெற்றியை மெதுவாக நீவிக் கொண்டிருந்தது கணநேரந்தான் இந்தப் பூரிப்பு அது கலைவதற்கிடையிலேயே அவனுக்கு ஆவேசம் பிறந்துவிட்டது.

"ஏன் இங்கே வந்தாய்"? போ, வெளியே," கணேசன் கத்தினான். இதை எதிர்பார்த்திருந்ததால் தேவி சிறிதும் வியப்படையவில்லை. ஆனால் அவளது மலர் முகம் கூம்பியது. கண்மலர்கள் திடீரெனப் பனியிலே தோய்ந்தன. வெம்மையான கண்ணீர்த்துளி ஒன்று கணேசனது முகத்தில் விழுந்து தெறித்தது.

அவன் அவனைப் பிடித்து மூர்க்கமாகத் தள்ளினான். அவள் குனிந்த தலை நிமிராமல் வெளியேறினான்.

கணேசன் மள மள வென்று காலைக் கடன்களை முடித்தான். அவனது இதயம் கனத்தது. தேவிக்காகவும் தனக்காகவும் கடந்த ஒரு மாதகாலமாக அவன் இதயம் அழுகிறது.

சில வேளைகளில் அவனைக் கொல்ல வேண்டும் போல ஒரு வித வெறியும் சில வேளைகளில் அவனை

அள்ளி அணைத்து அவளது கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் போல ஒரு வித வெறியும் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. அதனாலே, தான் அணு அணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிற போலவும் அவனுக்குத் தோன்றியது. இதற்கெல்லாம் காரணம்.

அந்த இரவு— அவனை அல்லலுக்குள்ளாக்கிய இரவு— வராமலே இடந்திருந்தால்... ஆ!.... அதை நினைக்கவே ஒரு சுகம் கிளர்ந்து..... சீச் சீ!..... என்ன முட்டாட் தனமான நினைவு. எல்லாமே முடிந்துவிட்டதே. அந்த இரவு அவனைப் பழி வாங்கியே விட்டதே.

அந்த இளம் விதவைப் பெண்ணின்— தேவியின்— கட்டுமீறிய உணர்ச்சிகளினால் ஏற்பட்ட கணநேரப் பலவீனத்தினின்றும் தப்ப எவ்வளவோ முயற்சித்தும் முடியாமல் அவன் பலமிழந்து நின்றபோது அவனது இறுமாப்புச் சிதறியது.

கட்டிக் காத்து வந்த அவனது பிரம்மச்சாரியம் தகர்ந்து விட்டதைக் கண்டு அவன் உடல் குலுங்கக் குமுறிக் குமுறி அழுதபோது அவள் தனது செய்கையால் ஏற்பட்ட நாணமும் அவனுடைய நிலையைக் கண்டு ஏற்பட்ட திகிலும் கலவையிட நிலத்தைக் கால் விரல்களாற் கீறியபடி கண்ணீர் மல்க நின்றமை அவனது நினைவுத் திரையிலே தோன்றி மறைந்தது.

நினைவுச் சுமையின் அழுத்தத்தைத் தாங்க முடியாமல்

அவன் கதிரையில் மரவும் 'மா
மா தாத்தண்ணி' என்று குழந்
தைக் குரல் ஒன்று எழவும் சரி
யாகவிருந்தது. தனது பிஞ்சு
விரல்களுக்கிடையே தேநீர்க் குவ
ளையைச் சிறைப்படுத்திக்
கொண்டு அழகான சிவந்த சீற
டிகளை மெதுவாகப் பதித்த வண்
ணம் கணேசனின் முன் வந்து
நின்றான் குமரன் தேவியைக் கண்
டாலே சீறிச்சினந்து அவளை ஒரு
மாதகாலமாக ஒதுக்கி வந்திருந்
தாலும் அவளது மகனான கும
ரனை ஒதுக்க அவனால் முடியவே
யில்லை. அவர்களுக்கிடையில்
இருந்த அன்புப் பிணைப்பு அத்
தகைய உறுதியானதாகவிருந்
தது.

திருமணம் செய்து நான்கு
மாதத்திலேயே கணவனை இழந்
தவள் தேவி. அவள் கணவன்
இறந்தஎட்டு மாதத்தில் குமரன்
பிறந்தான்.

பதினேழு வயதிலேயே தாயா
கிளிட்ட தேவி மனைவியை இழந்து
தனித்திருந்த அவளது தகப்ப
னாரோடு வசித்து வந்தான்.

குமரனுக்கு மூன்று வயது
நடந்து கொண்டிருந்த போது
தான் கணேசன் மலை நாட்டிற்கு
மாற்றலாகி வந்தான்.

"மாமா தாத்தண்ணி ஆறிப்
போச்சே"

குமரனின் குரல் கணேச
னைச் சிந்தனையினின்றும் மீட்டது.
அவன் குமரனை எடுத்து மடியில்
இருத்திக்கொண்டே தேநீரைக்
குடித்து முடித்தான். குமரன்
மடியிலிருந்து இறங்கிக் குவளை
யையும் எடுத்துக்கொண்டு குடு
குடு என்று வெளியே ஓடினான்.

அவனையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்த கணேசனின்
மனம் மீண்டும் பின்னோக்கி ஓடி
யது.

குமரனின் மட்டுந்தானா
அவன் அன்பு வைத்திருந்தான்?
அந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிகழ்ச்
சிக்கு முன்னர் அவன் தேவியிலே
எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருந்
தான். இப்போதுமட்டுமென்ன?
அவளைக் கண்டதும் சீறிச் சினக்
கிறான்; கொதித்தெழுகிறான்.
உண்மைதான். ஆயினும் அவள்
தலை மறைந்ததுமே அடங்கியி
ருக்கிற அன்பு உணர்ச்சி மீண்
டும் பீறிட்டுக்கொண்டு கிளம்பி
விடுகிறது. அவளுக்காக அவன்
இரங்குகிறான்.

தேவி எளிதில் உணர்ச்சிக்கு
வசப்படக்கூடியவள் அல்லள்.
அந்த வயதிலேயே அவ்வளவு
பண்புடனும் பொறுப்புணர்ச்சியு
டனும் அவள் நடந்துகொள்வ
தைக் கண்டு அவன் வியந்திருக்
கிறான். அவளுடைய அழகு
கூடக் காண்பவர்களைக் குளிர்
விக்குமே தவிர வெறி கொள்ளச்
செய்யாது. ஒரு பூவின் மென்மை
யோடும். அழகோடும் ஒரு தீபத்
தின் ஒளியோடும் இலங்குகிற
அவளின் கைம்மை நிலையைக்
கண்டு பரிந்து அவன் இரகசிய
மாக எத்தனையோ நாட்கள் அழு
திருக்கிறான். அந்தப் பரிவே இறு
தியில் அன்பாக மாறி அவளோடு
நெருங்கிப் பழகும்படி அவளைத்
தூண்டியது.

நல்லொழுக்கத்தின் சிகரத்
தில் அவள்-நிற்பதாக மனப்பூர்
வமாக அவன் நம்பியிருந்தான்.
அந்த நம்பிக்கை சிதறும்படியாக

ஒரு கொடிய இரவு தோன்றியது ஒருகண நேரத் தடுமாற்றம் அவளை எத்தகைய பேரிழப்புக்கு ஆளாக்கியுள்ளது. கணவன் இறந்ததுமே ஒரு பெண்ணுடைய உணர்ச்சி அற்றுப்போய் விடாது என்பதைக் கணேசன் நன்கு அறிவான்.

அழகையும், இளமையையும், ஏக்கத்தையும், இளமை தரும் இன்பக் கனவுகளையும் சுமந்து கொண்டு அதுவும் அழகான ஓர் இளைஞன் அண்டையில் இருக்கக் கூடியதாக எந்தப் பெண்ணாலும் சலனமின்றி வாழ முடியாது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவளை மன்னித்து மணந்து கொண்டு அவள் மீது பரிபூரண அன்பைச் செலுத்தும் படையும் சில வேளைகளில் அவனது மனம் ஏவிற்று.

ஆனால் அவளை நேரிட்கண்டதுமே அவனுக்கு வெறி பிறந்து விடும். அருவருப்பினால் அவனது உதடுகள் நெளியும். வாயைத் திறந்தாலே சுடு சரங்களாகத் தான் வார்த்தைகள் புறப்படும்.

அவளைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அன்றிரவு அவள் நின்ற கோலம் அவன் நெஞ்சில் நிழலாடும். மலை உச்சியிலே முன்னர் அவளை நிறுத்தி வைத்து அவள் பார்த்து இரசித்து மகிழ்ந்தான். பூசித்தான் என்றே சொல்லலாம். இப்போதோ அவள் அங்கிருந்து உருண்டுவந்து உருக்குலைந்து சிதறிக் கிடக்கிறாள். எப்படி அவனால் இரசிக்க முடியும்?

இப்போதுதான் அவளை விவாகம் செய்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளைப் பற்றி அவன் எண்ணுகிறான். அவனுடைய மனத்தைக் கருக்கிய அச்சம்பவத்துக்கு முன்னர் அவன் அதைப் பற்றிக் கனவிலும் எண்ணிய தில்லை.

அச்சம்பவம் நடப்பதற்கு முன்னர் தேவியோ அவளது தந்தையோ அல்லது அவளது நலனில் அக்கறை கொண்ட வேறு யாருமோ அவளை மணந்து கொள்ளும்படி கேட்டிருந்தால் அவன் மனம் ஒப்பியிருப்பான் என்பது மட்டும் உண்மை. அவளை மணத்தற்குப் பூர்வ ஜன்மத்திலேதான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்றுதான் அவன் பதிலிறுத்திருப்பான். இப்போது கூட அவனது அறிவு சில கேள்விகள் கேட்டு அவளை மடக்கித் தன் பக்கம் ஈர்க்க முயன்றது. அறிவு பூர்வமான கேள்விகள் அவனது நெஞ்சக்குகையைக் குடைந்தன.

ஓயாத மனப் போராட்டம். பள்ளிக்கூடம் தொடங்கிலாவது சற்று நிம்மதிகிடைக்கலாம். தேவியின் தகப்பனார் பட்டணத்திலே கடை வைத்திருந்தார். அவர் அதிகாலையில் புறப்பட்டால் இரவு எட்டுமணிக்குத் தான் வீடு திரும்புவார்.

ஒரு வீட்டின் இரு வெவ்வேறு மூலைகளில் மௌனப் போராட்டம் நடத்தும் இரு பெரியவர்களும் அவர்களது போராட்டத்தை உணராமலே அவர்களை இணைக்கும் பாலமாக, அவர்களுக்கு உயிருட்டும் அமுத

மாக இயங்குகின்ற ஒரு குழந்தையுமாக ஒரு சின்னஞ் சிறு உலகம் அந்த வீட்டினுள் இயங்கி வந்தது.

அவ்வுலகத்தின் அந்தரங்கப் போராட்டம் கணத்திற்குக் கணம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது.

ஒரு நாள் மாலை -

கணேசன் தனது அறையில் எதையேவோசித்துக்கொண்டிருந்தவன் வாயிலில் நிழலாடியதும் நிமிர்ந்து பார்த்தான். வழமை போல சீறி விழ ஆயத்தமானவன், அவள் தன்னைக் கண்களுக்கு நேரே துணிவாகப் பார்த்ததனால் ஏற்பட்ட ஆச்சரியமும், மெலிந்து உருக்குலைந்த தோற்றமும், வாட்டமுற்ற முகமுமாக நின்ற அவளது நிலையைக் கண்டதனால் ஏற்பட்ட சஞ்சலமும் கலவையிட முடியாதவனாக மீண்டும் கதிரையிலே "தொப்" என விழுந்தான். அவனது வாயும் அடைத்துக் கொண்டது.

அவளுடைய இதழ்கள் பிரிந்து சொற்கள் உதிர்ந்தன.

"நீங்கள் வேறொரு வீட்டிற்கு மாறிக்கொள்ளுங்களேன்" அவளது வாயிலிருந்து ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நிதானமாகப் புறப்பட்டது.

அவன் விக்கித்துப் போனான். சிறிது கோபம் கூட வந்தது.

"நடத்தை கெட்டவன். அதனால் வெளியேற்றிவிட்டார்கள் என்று எல்லாரும் என்னைத் தூற்ற வேண்டும்மென்பதுதான் உன்னுடைய நோக்கம் அப்படித்தானே?"

கோபம் கொண்டவனாகத் தன்னை அவன் காட்டமுயன்றும் முடியவில்லை அவனே எதிர் பார்க்காத ஒருவகை மென்மை அவனுடைய குரலிலே காணப்பட்டது.

"ஐயோ ஏன் என்னை இப்படிக் கொல்கிறீர்கள்? இப்படியே நாம் இருவரும் எவ்வித முடிவும் செய்யாமல் நரகவேதனை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டுமா? சித்திரவதைக்காளாக வேண்டுமா? சொல்லுங்கள். நாம் ஒருவரையொருவர் சந்திக்காமல் இருப்பது இருவருக்குமே நல்லது. உங்கள் காலில் விழுகிறேன். தயவு செய்து போய்விடுங்கள்" அவள் விரும்பினாள்.

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது.

அவள் அழுவதைப் பார்த்துக் கத்தானும் அழவேண்டும் போலிருந்தது கணேசனுக்கு.

"சரி நான் சில நாட்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விட்டு வருகிறேன். அதற்கிடையில் வேறுவீடு பார்த்து வைக்கும்படி இங்கே எனது நண்பர்களிடம் ஏற்பாடு செய்து விட்டுப்போகிறேன். இப்போது தயவுசெய்து என்னைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்க விடு"

அவள் மௌனமாக வெளியேறினாள். ஓடிச்சென்று படுக்கையில் விழுந்து குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

மறு நாட்காலை அவன் 'சூட்டேஸ்' சகிதம் அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். நிரந்தரப் பிரிவுக்கு அடிகோலு

கிற தற்காலிகப் பிரிவின் சுமை அவன் இதயத்தை அழுத்தியது. நெஞ்சிலே இனம் புரியாத நெருடல். அவன் கண்கள் அளைத்தேடின.

அவளைப் பிரிவது இத்தனை கடினமாக இருக்குமென்று அவனுக்கு இதுவரை தோன்றவேயில்லை.

அவன் காதுகளை எட்டிய புடைவையின் சரசரப்பும் காலடி ஓசையும் தேவியின் பரபரப்பையும் அமைதியின்மையையும் அவனுக்குணர்த்தின:

‘அவளும் கலங்ககிறாள்’ என்ற நினைப்பே அவனுக்கு ஒரு வித சுகத்தைக் கொடுத்தது.

“மாமா நானும்”... குமரன் ஓடி வந்து கணேசனது காலைக் கட்டிக் கொண்டு சினுங்கினான்.

“அம்மாலை வரச் சொல்லடா” குமரன் ஓடினான். அவள் வந்தாள். அவளது முகம் சிவந்து வீங்கியிருந்தது. இரவு முழுவதும் அவள் அழுதிருக்க வேண்டும். போய் வருகிறேன் என்று சொல்லத்தான் அவன் நினைத்தான். ஆனால் “தேவி! என்னை உனது வீட்டிலிருந்து மட்டுந்தான் விரட்டுகிறாயா? அல்லது உள்ளத்திலிருந்தே ஒரேயடியாக விரட்டிவிட்டாயா” என்றுதான் அவனால் கேட்க முடிந்தது. அப்படிக்கேட்டவன் கணேசன் தானா என்பது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த வண்ணம் மெளனமாக நின்றனர். இருவர் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது. காலம் காலமாக அப்படியே நிற்கலாம் போல இருவரும் உணர்ந்தனர்.

நிமிடங்கள் ஊர்ந்தன. அவள் கணேசனது கையிலிருந்து ‘சூட்கேசை,ப் பிடுங்கிக் கொண்டு மெளனமாக அவனது அறையை நோக்கி நடந்தாள். கணேசன் குமரனை அணைத்த வண்ணம் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

இன்சூர்ஸ் ஏஜென்ட் :

‘சார் உங்கள் கம்பனியிலுள்ள எல்லாப்பொருட்களையும் ‘இன்சூர்’ பண்ணியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இப்பெரிய கடிகாரத்தை மாத்திரம் ஏன் ‘இன்சூர்’ செய்யாமலிருக்கிறீர்கள்?’

கம்பனி முதலாளி :

‘அதற்குத் தேவையில்லை. ஏனெனில் காலை எட்டு மணிக்கு வேலை ஆரம்பமாகி, மாலை ஐந்து மணிக்கு வேலை முடியும் வரை எல்லா உத்தியோகத்தரும் அதைப்பார்த்தபடியே இருக்கிறார்கள். அதனால் அதற்கு எதுவித ஆபத்தும் ஏற்படாது.’

— எம். எஸ். துரை

ம ன ம்

ஐயா ஜோசப்

வெளியில்

எனது காரியாலய விரிந்ததாயிற். அரத்தாள் போட்டு உரோஞ்சம் சத்தம் சீச், சீச்... என்ற ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

நான் கந்தோருக்கு வரும் போது வேலை செய்யவேண்டிய 'அசுமாட்டம்' ஒன்றும் என்கண்களில் தென்படவேயில்லை.

'வந்ததுதான் வந்தேன். அன்று தபாலில் எனது பார்வைக்கு வந்திருந்த காகிதக் கட்டுக்'ளை மேசையின் மேல் நிறைய குவித்துவைத்திருந்தான் பியூன்.

எனக்குத்தான் நிறைய கடிதங்கள் வந்து தொல்லை தர வேண்டுமா என்ன? மனதிற்குள் சலித்துக்கொண்டு, கடிதங்களில் ழும்பிவிட்டேன்...

சீச்...சீச்...சீச் தொடர்ந்தும் அரத்தாள் மேசையோடு உராய் வதனால் ஏற்படும் ஒலியெழுந்து. உள்ளுக்குள் உராய்ந்து, என் நிலையை செயல்படவிடாது செய்து கொண்டிருந்தது.

கடிதங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை...

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என்னைப் போலொத்த 'கிளாக்' மார்க்ளெஸ்லாம் புதுப்படம் ஏதாவது வந்திருக்கிறதா என்ற

ஆவலுடன் அன்று காலை வந்திருந்த பத்திரிகையின் 'சினிமா பக்கத்தை' புரட்டிவைத்து வம்பளர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்

சீச்...சீச்... அந்த சத்தம். என்னால் பொறுமைபுடனிருக்க முடியவில்லை. எழுந்து வெளியில் வந்தேன் "ஒருவர்" அரத்தானை மேசையோடு சேர்த்து உரோஞ்சுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். தடித்த தேகம். அரையில் 'ஊத்தை' நிறத்தில் ஏதோ கட்டியிருந்தார்...

நான் அருகில் சென்றேன். அவர்வேலையை நிறுத்தினார். என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார் நானும் பார்த்தேன்.

"நீங்கள் இங்குதான் வேலை பார்க்கிறீர்களோ" ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

"ஆமாம்"

அவர் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டு, ஏதோ முணுமுணுத்தார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

என் கடந்த காலத்தை நினைத்தேன்...

நன்றாக ஆங்கிலம் பேசுகிறீர்களே! என்றேன்.

'நானும் உங்களைப் போல ஒரு காலத்தில் உத்தியோகம் பார்த்தவன்தான். மனிதனுக்கு கிழே மனிதன் வேலை செய்யும்

ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கிறதே பெரும் கொடுமை பாருங்க கொடுமை... அந்த தகுதியை வைச்சு சிலபேர் அவன் மானத்தையே வாங்கப் பார்க்கிறார்கள் வள்ளுவர் வேளையோடை சொல்லிப்போட்டாரே 'மயிர் நீப்பின் வாழா கவரிமான் அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் கெடின்' எண்டு நம்ம சனங்கள் உத்தியோகத்தின் மகிமையை விளங்காமல் கெட்டுப் போயிட்டாங்கள்'

அவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்த 'தகுதி' பார்க்கிற சங்கதி எனக்கு பிடிக்கல்லே. நான் 'றிசைன்' பண்ணிட்டன், நான் மானஸ்தன்... மானத்தை அடைவு வைத்து வாழும் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா, என்ன? நீங்களே சொல்லுங்கள் அதுக்குப் பிறகு இருபது வருசமா இதே தொழில்தான்."

"சரியான துணிச்சல் காரர்தான், நீங்கள்"

"பின்னே என்னசெய்வது. வயிறு இருக்கிறதே கேட்குமா? என் மனைவி இருக்கிறாவே அவ தெய்வம் போல. உழைச்சா நல்லா சாப்பிடுவம். இல்லாட்டி 'கடவுளே' யென்டிட்டு 'பச்சைத் தண்ணி'யை குடிச்சிட்டு படுத்துக் கொள்வோம்"

யாரோ அவரைநோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

"பெரியவர் வாறார்"...மனிதன் தானே மடித்து மேசையில் பொருத்தி வேலையில் மும்முர

மாக ஈடுபடும் பாவனையாகி... சீச்..... சீச் உரோஞ்சுகிறார்.

வந்தவர் மேலதிகாரி. பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

உங்களுக்கு பின்னே குட்டிகள் நான் முழுவதையும் கேட்டுவிடாமல் இழுத்தேன்.

என்ன பாருங்க அப்படிக்கேட்டீர்கள். பெரியவன் 'வாசிறறியிலை' படிக்கிறான். சின்னவனை நான் நிறுத்திகமம்செய்ய சொல்லிப் போட்டன். நாடு பிச்சையெடுக்குது. இவைஎன்னத்தைப் படிச்சுக் கிழிக்கப் போகினை. அந்தக் காலத்திலே... என்ன மாதிரி எங்கட தாய்' தேப்பன் இருந்தினை இது கலிகாலம்...

"மனிதன், ஆள்காரியகட்டி! நான் வியந்து கொண்டேன் என்றை அண்ணனை தெரியுமே? யாழ்ப்பாணத்திலே பிரபலமானடாக்டர் அவர்தான்..."

"அவரா?...'' பேரைச்சொல்லிக் கேட்டேன்.

"அவரேதான். என்னோடை கூடப் பிறந்தவர். அவருக்கும் எனக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் வித்தியாசம். அவர் வசதியுள்ளவர். நான் ஏழை. அவர் என்னைத் 'தம்பி' என்று எப்படி சொல்லுவார். வெறுங்கையோடை அவர் வீட்டுக்கு 'இப்படியே' நான் போனா, அவர் வீட்டு வேலைக்காரனுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம். மாட்டுக்குத் தண்ணி வைக்கவும், புல்லுப் புடுங்கவும் சமைக்கவும், என்னாலே முடியாது. என் மான உணர்வு அதுக்கெல்லாம் தயாரில்லை. அதனாலே நான் போறதில்லை. நான்வேலையைவிட்

டது அவருக்கு வருத்தம். எனக்
கென்ன நன் மானஸ்தன்.

“போதல்லை” என்னவைத்
திருக்கிறீர்கள்.

“பிறஞ்ச் பொலிஸ்! சாமா
னெல்லாம் இப்ப நெருப்புவிலை.”
ஈச்..... ஈச்..... தொழிலை
தொடங்கிவிட்டார்.

சில மணித்தியாலங்கள்
கழிந்துவிட்டன.

ஏதோ ‘பையில்களை’ புரட்
டிக் கொண்டிருந்த நான் வெளி
யில் சத்தம கேட்டு, விருந்
தைக்கு வந்தேன்.

‘அவர்’ கோபத்துடன் வெளி
யேறிக் கொண்டிருந்தார்.

‘சுந்தரம். சுந்தரம்.’ மேல
திகாரி அவரை அழைத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரம் — அவர் மானஸ்தன்
இது மேலதிகாரிக்கு தெரிய
நியாயமில்லை. அவர் கூலியை
பேசிய நிலையிலிருந்து குறைத்த
தினால் வந்த தொல்லை.

சுந்தரத்தின் அடிச்சுவடை,
பெரியவர் பின் சென்று கொண்
டிருந்தார். நான் என்னுள் சிரித்
துக் கொண்டேன்.

மார்க் ருவைன் ஒரு பத்திரி
காலயத்தில் ஆறு மாதமாக
வேலை செய்து வந்தார். ஒரு நாள்
அவரை அழைத்த அப்பத்திரிகை
ஆசிரியர் ‘நீர் சோம்பேறியாக
இருப்பதால் வேலையிலிருந்து நீக்கு
கிறேன்’ என்றார்.

ருவையனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்
திரமாக வந்தது

“நீர் மாத்திரம் சுறுசுறுப்
பானவரோ? நான் சோம்பேறி
என்பதனை அறிய உமக்கு ஆறு
மாதங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கின்
றன. எனக்கோ வேலைக்குச்
சேர்ந்த மறுநாளே நீர் பெரிய
சோம்பேறி என்பது புரிந்துவிட்
டது.” என்று கூறிவிட்டு வெளியே
யேறினார்.

இதென்ன!

பாசிகாரா?..

‘இதென்ன புத்த கோவிலா
கட்டுகினம்?’

‘சாய்... பள்ளி வாசல் போல
கிடக்குது?...’

‘அதென்ன அப்படிச் சொல்
லுற... இங்க... இங்கலப் பக்
கமா வந்துபார் தாஜ் மகால்
மாதிரி இல்லை...’

‘நீங்க என்ன ண்டாலும்
சொல்லுங்க சிவன்கோயில் உட்
கோபுரம் போல... நிறமும் அப்
படித்தானே சிவப்பா இருக்கு...
சிலையனுக்குப் பதிலா தாமரைப்
பூ இருக்கு...’

‘அது சரி... அது என்ன
மூலைக்குமூலை சின்னச்சின்ன மண்
டபங்கள்...’

‘அதில மணிகட்டி அடிக்கப்
போருங்க போல...’

‘இல்லை... கோட்டைக்கு
எடுப்பாக... பீரங்கி நாலு மூலைக்
கும் வைக்கப் போகினம் போல...’

‘இது ஆற்ற கலாச்சாரத்
தைப் பின்பற்றிக் கட்டியிருக்கின
மெண்டே தெரியேல்லையே...’

‘உவ்வளவு எடுப்புச் செல
வையும் கொண்டு இன்னொரு
மாடிகட்டியிருக்கலாம். ம்... இப்
படித்தான் போகுது எங்கட பண
மெல்லாம்...’

[வேரென்றுமில்லை, யாழ்ப்பா
ணம் பொதுசன நூல்நிலையத்
துக்கு முன்னால் கேட்ட வாசகர்
களின் உரையாடலில் சில]

கீரிமலையினிலே!

கவிஞர் கந்தவனம்

கடவுள் வணக்கம்

தேன்கவிகள் நான்சொரிய வேண்டும்-கேட்பவர்கள்
ஊனுயிரில் அவை சுவற வேண்டும்!
வான்மழையைப் போற்பொழிய வேண்டும்-மண்ணிலதன்
மேன்மைகளைப் போல்வளர வேண்டும்!
கூன்குருடர் செவிடர்களுக் கெல்லாம்-வலிமைதரும்
பான்மையிலென் பாட்டமைய வேண்டும்!
கோன்கவிகள் கொண்டுபுவி யாள-ஆணைமுகன்
கூடவிருந் தேயருள வேண்டும்!

கீரி மலையினிலே -நலந்தரும்

கேணி யருகினிலே

மாரி மழையதனூல் -மலர்ந்தெழும்

மண்ணினைப் போலவுள்ளம்-

பூரித்து நிற்கையிலே -நினைவுகள்

பூத்துக் குலங்கையிலே

தூரத் தொடர்ந்து சென்றேன்-மெள்ளமெள்ளச்

சூழல் கடந்து நின்றேன்!

மாலை மகள் வரைந்த -ஓவிய

வானத்தை நான் மறந்தேன்

காலை வருடியின்பக் -கதைசொன்ன

காற்றையும் நான் துறந்தேன்!

கத்துங் கடல லைகள்-திவலைகள்

காறி யுமிழ்வதையும்

மத்தப் பெருக்கினிலே -ஓதைசெய்

மக்களையும் மறந்தேன்!

மன்னும் இயற்கை யன்னை -மடியினில்

மண்டித் தினைத்திருந்தேன்

என்னென்ன வோ நினைத்தேன் -நொடியினில்

எங்கெங்கெல் லாம லைந்தேன்!

இன்மையென் வெப்பத்தினால்-வதங்கிட
ஏழைப் பயிர்களில்லை
புன்மைப் புயலடித்தே-ஒடிந்துபுல்
பூண்டுகள் வீழ்ந்ததில்லை!

சாதி சமயத்திலே-வேற்றுமை
சாதிப்பவர்களில்லை
நீதி நெறி ஒழுக்கம்-யார்தனும்
நீங்கி வெதும்பவில்லை!

நாட்டுப்பற் றற்றவர்கள்-இனத்தினைக்
காட்டிக் கொடுப்பவர்கள்
கூட்டுப் பொறுப்புணர்வு-பொதுத் தொண்டுக்
கொள்கை சிறிது மில்லார்—

தன்னலப் பேய்க்கணங்கள்-புகழ்ச்சியைச்
கூப்பிட்டு வாழ்பவர்கள்
சன்னதப் போட்டியினால்— வளர்ச்சியைத்
தள்ளி மிதிப்பவர்கள்—

காலையில் மூச்சுடனே- சொன்னதை
மாலையில் மாற்றிடுவார்
வேலையில் லாதுவெறும்- பேச்சினில்
வில்லங்க மாய்ப் பொழுதை—

வீணிற் கழிப்பவர்கள் - அமைதியை
மெல்லக் குலைப்பவர்கள்
காணுஞ் செயலிலெல்லாம்- ஒருகுற்றம்
காணத் தவிப்பவர்கள்—

தூங்கி வழிபவர்கள்- பலப்பல
சூழ்ச்சியில் வல்லுநர்கள்
ஓங்கி உயர்ந்துநிற்க -வாய்ப்பின்றி
ஏங்கித் துடிப்பவர்கள்—

அஞ்சி அழிபவர்கள்-பதவிக்குக்
கெஞ்சி அலைபவர்கள்
பிஞ்சிற் பழுப்பவர்கள்- அரை குறைப்
பேதை அறிஞர் என்பார்—

யாரையுங் காணவில்லை - எனதர
சாட்சியின் மாட்சியிலே
சீரிய நோக்குடனே- நல்லறம்
செய்து மக்கள் சிறந்தார்

மான மண்ணில் உதித்து- அன்பெனும்
 மாமழையால் முளைத்து
 ஆன நன்னீதி யென்னும்-கதிரொளி
 யாற்குடி யோங்கக் கண்டேன்!

உய்ய வழியுரைத்த -வள்ளுவன்
 உண்மை யறத்தில் நின்றே
 லையத்து மக்களெல்லாம்- வானுறை
 தெய்வங்க ளாய்த்திகழ்ந்தார்!

சீரிளஞ் செந்தமிழ்த்தாய்-திகழ்ந்தனள்
 பேரரி யாசனத்தில்
 பாரினிற் பைந்தமிழ்த்தேன்- பாய்ந்திடப்
 பாதை பல வகுத்தேன்.

தூயநல் நூல்புதிதாய் - நிலைத்திடத்
 தோற்றுவிக்கும் அறிஞர்
 ஆய தமிழ்க் கலைகள் - விளங்கிட
 ஆன்ற பணிகள் செய்வார் -

என்றிவர் மேன்மைகளை - முறையுடன்
 ஏற்றி மனங்குளிர
 நன்றிந்த ஞாலமெல்லாம் - தமிழ்மொழி
 நாளும் பவனிவர

வாரி வழங்கி நின்றேன் - கடையெழு
 வள்ளல்கள் நாணிச் சென்றார்
 கூரிய வாள் கொடுத்தே-தலையினக்
 கொய் யென்ற கொற்றவனின் -

தெள்ளு தமிழ் உறுதி - எண்ணியெண்ணி
 உள்ளதெல்லா முவந்தே
 அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தேன் - புலவரின்
 ஆற்ற லன்பால் வளர்ந்தேன்!

யாரெனைப் போல் தமிழை - வளர்த்தவர்
 யாரென ஆர்ப்பரித்தேன்
 வாரும் வணக்க மென்றே - சடையப்ப
 வள்ளல்முன் வந்து நின்றார்!

வள்ளலை எண்ணியதும் - மனதினில்
 வந்து கம்பர் நிறைந்தார்
 துள்ளி எழுந்து நின்றேன் - சுவையடி
 தொடட்டு வணங்கி நின்றேன்

(தொடரும்)

ஈழத்தில் இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுவதென்பது மிகுந்த இடர்பாடுகள் நிறைந்ததொன்று. அவ்வாறிருந்தும் பல எழுத்தாளர்கள் துணிந்து நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர்; அவ்வாறு வெளியிடும்போது அவர்கள் உற்ற கஷ்டங்கள் எவை? பலாபலன்கள் எவை? என்பனவற்றை 'விவேகி' வாசகர்களுக்குத் தர எண்ணினோம். அதன் பலன்தான்-

நூல் பிறந்த கதை

அச்சில் வந்தது

'தேவன் — யாழ்ப்பாணம்'

ஏன் படைப்புகளில் இரு நாவல்களும், ஒரு மொழி பெயர்ப்பு நாவலும், ஒரு நாடகமும், ஒரு வான வெளிப் பிரயாணக் கட்டுரைத் தொகுதியும் நூல் வடிவத்தில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் என் மொழி பெயர்ப்பு நாவலுக்கு இரண்டாவது பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது. (பழைய பதிப்புக்கு புதிய அட்டையை மட்டும் அச்சிட்டு 'பைண்டு' செய்த இரண்டாவது பதிப்பல்ல — உண்மையாகவே இரண்டாவது பதிப்பு — அது வெளிவந்த காரணத்தைப் பின்னர் சொல்கிறேன்). இவற்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்னைப் பழைய எழுத்தாளர், பெரிய எழுத்தாளர் என்று கருதினார்களோ, அல்லது சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெறுதவன், பெற முயற்சி செய்யாதவன் (அது எத்தகைய முயற்சி என்பது இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவர்களுக்குத் தெரியும் தானே) என்ற என் வீசேஷ தகைமையை மனதில் கொண்டார்களோ, என்பனத்தில் இந்தியாவில் என் நூலை வெளியிட்டு அங்குள்ள ஒரு நிறுவனத்தைப் பிரசுரிப்பாளரெனப் போட்டு என் மதிப்பை போலியாக ஏற்ற முயலாதவன் என்பதனாலோ, இன்னொருவன் நூலைப் பற்றி 'பெட்டீசம்' எழுதி உயர முனையாதவன் என்பதை எண்ணி யா, சமீபகாலத்தில் பிரச்சினைகளிலிருந்து (எழுத்துலகப் போட்டி, பொருமை திட்டு) ஒதுங்கியிருக்கிறேன் என்பதற்காகவோ என்னைப் பார்த்து "உங்கள் நூல்கள் எப்படி அச்சில் வந்தன?" என்று கேட்டார்கள்.

மொழி பெயர்ப்பு நாவலின் இரண்டாவது பதிப்பினால் எனக்கு வந்த வரவைத் தவிர ஏனையவற்றிலிருந்து எனக்கு வருவாய் ஏதாவது சொல்லக் கூடியதாக கிடைத்தது என்று சொல்வதற்கில்லை நான்தான் வீட்டுக்கு வீடு என் நூல்களைக் கொண்டு திரிந்து, மொழி தெரியாதவனிடமும் 'தண்டக் காசு' பெறும் 'பணச்சடங்கு' நடத்தவில்லையே. ஈழத்தில் வெளிவந்த நூல்களில் புத்தக நிலையங்கள் மூலமாக விற்றபணையான பீரதிகளின் எண்ணிக்கையை கணக் கெடுக்க முடிந்தால் நாங்கள்

—இரண்டாவது பிரம்மாக்கள் — உலகை என்ன கலக்குக் கலக்குகிறோம் என்பது புலனாகும். (இப்படி வெளிப்படையாகச் சொல்லக் கூடாதாக்கும்! நானென்ன செய்ய? கண்முன்னால் விசுவரூபமெடுத்து நிற்கும் உண்மையைக் கண்டு ஓடவா?) அதனால்தான் ஆக்க இலக்கிய நூலைப் பரீட்சிப்புத்தகமாக்கு என்ற கூக்குரல் இடையிடையே ஒலிக்கிறது.

என்னுடைய நாடக நூல் பாடப்புத்தகமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பாவம் நான்! அப்பரீட்சையெடுப்பவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. ஆனால் என் மொழி பெயர்ப்பு நாவல் இரண்டாம் பதிப்பு வந்ததும், பெருமளவில் விற்பனையானதும் அதன் ஆங்கில மூலம் ஒரு பரீட்சைக்குப் பாட நூலாக்கப்பட்டதனால்தான் (யாராவது அந்த ஆங்கில மூலத்தைப் பாடப்புத்தகமாக்கும்படி நான் ஓடித்திரிந்தேன் என்று சொல்லி விடாதீர்கள்)

இனித் தன்மையே என் நூல்களை எடுத்துப் பார்ப்போம். யுத்த காலத்தில் ஏராளமாக தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்த காலம். இங்கிருந்து கேரளத்தில் குடியேறி சுதர்சன் காரியாலயம் என்றொரு பிரசுர நிலையத்தை நிறுவியவர் என் இலக்கிய ஈடுபாட்டைக் கண்டு 'புதையல் தீவு' என்ற நாவலை மொழி பெயர்க்கும்படி பணித்ததோடு என் கைவசமிருந்த பரீட்சார்த்த நாவலாகிய 'வாடிய மலர்கள்' என்பதையும் எடுத்துச் சென்று பிரசுரித்தார். ஈவ்வளவு சுலபமாக முன்னணி எழுத்தாளர் வரிசைக்கு (பிரசுரமான நூலைக் கொண்டு அதைக் கணிப்பதனால்) வந்து விட்டேன். அப்போது நான் இளைஞன். பஸ் நிலையங்களில் 'ஆ' வென வாய்பிளந்து யாரும் என்னைப் பார்த்ததாக நான் கற்பனை பண்ணவில்லை.

அதன் பின்னர் ஈழகேசரியில் என் நாவல் "கேட்டதும் நடந்ததும்" வெளிவந்துகொண்டிருந்தபோது, மிகவும் சலுகையான சுருக்கமான செலவில் மேலதிக பிரதிகளை அச்சிட்டுத்தர திரு. இராஜ் அரியரத்தினத்தின் அறிமுகத்தினாலும், என்மீதிருந்த அபிமானத்தினாலும் திரு. அப்பாக்குட்டி முன்வந்தார். அதற்குச் செலவான பணம் கொஞ்சமேயானாலும் தமிழக பத்திரிகைகளாலும் பாராட்டப்பட்ட நாவல் அது, செலவான பணம் என்னுடையது. விற்பனை உரிமையை மேற்கொண்டவர்கள் சண்முகநாதன் புத்தகசாலையினர்.

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை அதிபர் திரு. சூமாரசுவாமி என் மீது மிகுந்த அன்பு பூண்டவர். தமிழுக்குப் புதியதான துறையில் 'வானவெளிப் பயணம்பற்றி ஈழகேசரியில் நான் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தானே முன்வந்து பிரசுரித்தார். ஆசையோடு மக்கள்

வாங்கிப் படிப்பர் என்று நான் தெரியாத்தனமாகக் கணக்குப் போட்டநூல் அது ஒன்றே. நானும் திரு. குமாரசுவாமியும் ஏமாந்தோம் என்பதுதான் உண்மை.

பின்னர் திரு. கே. பி. முத்தையாமூலம் அறிமுகமாகி, எனக்கு வேண்டியவராகிவிட்ட திரு மு. வி. ஆசீர்வாதம் கலைக்கழகப் பரிசு பெற்ற என் 'தென்னவன் பிரமராயனை' வெளியிட முன்வந்தது ஒரு அதிசயம். பிற மதத்தவரான அவர் இந்து மத ஞானி ஒருவரின் வாழ்க்கை நாடகத்தை வெளியிட்டது எவ்வளவு பெரிய காரியம்! அந்த நாடகத்தை மேடையேற்றும் எண்ணம் எனக்கு இருக்கவில்லையென்பதாலேயே அதை வெளியிட வேண்டுமென விரும்பினேன். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய திரு. ஆசீர்வாதம் அதை நஷ்டக்கணக்கில் எழுதியிருப்பார் என்றே நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது மூன்றாண்டுகளுக்குமேன நினைக்கிறேன்— மிகவும் தரக்குறைவான மர்மக் கதைகள் இங்குவந்து விற்பனையாவதைக் கண்டு — ஒரு நல்ல மர்மக்கதை எழுதி இன்று வரை அது என் வீட்டில் உறங்குகிறது. பிரசுரிக்க ஒருவரும் முன்வரவில்லை. என் பணத்தைச் செலவு செய்து வெளியிட வேண்டிய அளவு அது தரக் குறைவானதுமல்ல. இதிவிருந்து என்ன தெரிகிறது?

பிரசுர நிலையங்கள் ஆக்க இலக்கியங்களை பிரசுரித்தால் நஷ்டமடைவார்கள். ஈழத்தில் வெளியாகும் நூல்கள் விற்பனையாவது குறைவு. ஆகையால் எழுத்தாளன் தன் பணத்தில் நூல் வெளியீடு செய்வது சர்வசாதாரணமாகி வருகிறது. இது நல்ல சூழ்நிலையன்று. தரமான படைப்புகள் இத்தகைய சூழ்நிலையில் நிறைய வெளி வருமென்று எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. ஏதோ ஒரு பத்திரிகை எழுதியது போல 17 தமிழ் நூல்கள் மட்டும் தான் சென்ற ஆண்டு வெளிவரவில்லை. 70க்கு மேற்பட்ட நூல்கள் சென்ற ஆண்டு வெளியாகியுள்ளன. இவற்றுள் ஞாபகார்த்த மலர் முதலானவற்றை நீக்கினாலும் 50 ஆவது தேறும். இவற்றின் தரம்? சூப்பையில் மாணிக்கம் தேடுவதையொப்பதே. மாணிக்கம் ஒன்றிரண்டு இருக்கத்தான் செய்யும்.

அறிவால் பணி செய்யும் மேன்மை இல்லையேல், நாம் உயிருடன் வாழ்வதில் பொருள் இல்லை.

காப்பி(ய)ச் சொற்பொழிவு

பிரபல நகைச்சுவை எழுத்தாளர் மார்க் ருவைன் பிறரைத் திடுக்கிடும்படி வைத்துப் பின்னர் சிரிக்க வைப்பதில் மன்னர். ஒரு முறை மாதாகோவில் பிரார்த்தனையில் கலந்து கொண்டார். போதகர் அன்று உன்னதமாக சொற்பொழிவாற்றிவிட்ட திருப் தியுடன் இருக்கும்போது அவர்முன் ருவைன் சென்றார்.

‘ஐயா... உங்கள் சொற்பொழிவு நன்றாக இருந்தது. ஆனால்...’ என்று இழுத்தார்.

போதகரும் ஆச்சரியத்துடன் ‘என்ன?’ என்றார்.

‘உங்களின் இன்றைய சொற்பொழிவை ஒரு புத்தகத்தில் சொல்லுக்குச் சொல் பார்த்தேனே...’ என்றார்.

போதகருக்கு வியர்த்துவிட்டது. ‘இது எனது சொந்தப் பிரசங்கம். நீங்கள் சொல்வது அபத்தம்’ என்றார்.

‘இதோ நான் சென்று அப் புத்தகத்துடன் வருகிறேன்’ என்று சென்ற ருவைன் ஒரு புத்தகத்துடன் வந்தார்.

போதகர் படபடக்கும் நெஞ்சுடன் புத்தகத்தைப் பிரித்தார். ஒருகணம் ஒன்றுமே புரியவில்லை. மறுகணம் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டார். ருவைன் கொடுத்த நூல்—

ஒரு ஆங்கில அகராதி.

— மகேஸ்வரன் —

சீறுவர் கதைப் புத்தகம்

“இதுதான் உலகம்”

ஒன்று விலை சதம் 10,

100 விலை ரூ. 8

சொற்ப பிரதிகளே உண்டு. தேவையானோர்
முற்பணம் அனுப்பிப் பெறவும் :

எஸ்.எம். இன்னொசிமுத்து

உபதேசியர்

சென். தோமஸ் சேர்ச் லேன்,

மாதகல்

சுடலை மடம்

— இமையவன் —

தனிமை—

அண்ட கோடி சராசரங்கள் அனைத்தும் ஏதோ ஒன்றால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டிருக்க நான் தன்னந்தனியனாய். நிற்கிறேன் சுற்றி வரச் சுடலை, பரந்த வெளியிடை ஓரிரண்டு மரங்கள்—கரடு முரடான அந்தக் காட்டுப் பூமியின் பாழ் வெடிப்புகளின் மத்தியில் தன்னந்தனி உருவம் நான்.

எத்தனை பாவி நான்...

வானத்தை எட்டுமளவு உயர்ந்து, வண்ண வண்ண நிறங்களில் அற்புதக் கோலம் பூண்டு, பளிச்சென்று ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றதே, அதோ ஒரு வீடு. அது எத்தனை புண்ணியம் செய்தது? என்ன இருந்தாலும் விதி என்ற ஒன்றை நம்பித் தானாகவேண்டும்... இல்லையென்றால் ..

மேளங்களின் பறையொலி என் காதுகளில் நித்தமும் கேட்கின்ற கீதம். அத்தோடு கூட்டம் கூட்டமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு வருகின்ற மனிதர்களின் மத்தியிலே ஒரு பாடை - பாழும் பூமியில் பிறந்து வாழ்ந்து மடிவது தான் வாழ்வின் ஆகக் கூடிய பெரும் நிகழ்ச்சி என்பதை அறிவிக்குமுகமாக வரும்.

மேட்டிலே அதனைக்கிடத்தி, அதன் மார்பிலே விறகு கட்டைகளை அடுக்கி, தீ மூட்டிவிட்டு,

சற்று நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவே நான் உபயோகப் படுகிறேன்.

இத் தனிமையே எனக்கு வெறுத்துவிட்டது. சமுதாயத்தின் மத்தியிலே ஒன்றுகூடி-சகோதர உணர்வுடன்- அன்பு பூண்டு, பழகி, அந்த அன்பென்றும் ஒன்றையே பற்றுக்கோடாக வாழ்வதற்கே இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது; தன்னந்தனியாக- உதவியின்றி-உற்சாகமின்றி - என்னுள்ளே குழைந்து உருகித் தவிப்பதற்கல்ல.

இந்த தனிமையை- ஒருவருமே அன்பு செலுத்தாது தவிக்கின்ற தனிமையை- உள்ளம் ஒன்றி-என் இன்பதுன்பங்களுக்காக எவருமே அக்கறைப்படாது இருக்கின்ற நிலையில் தவிக்கின்ற தனிமையை நான் வெறுக்கிறேன்.

வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் உண்டானால் அது அன்பு என்ற ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும்.

மாட மாளிகைகள் வாழ்க்கையின் உச்சாரக் கொப்பிலே வாழும் மனிதர்களின் காற்செருப்புக்கள் தேய்ந்து உண்டாகின்ற பூரிப்பில் திளைத்திருக்கின்றன. ஆனால் நானே...?

காலம் முழுவதும் தன்னந்தனியனாய்த் தவிக்கும் என்னை அண்டி நிற்க எவனுக்கும் விருப்ப

மில்லை. என்னுள் பேய் வாழுகிறதாம். பூதங்களும் பிசாசுகளும் பிடித்து விழுங்கி விடுமாம்—இத்தனைபயம் அந்த மனித ஜன்மங்களுக்கு...ஆனால் நானே—இந்தப் பொட்டல் காட்டில் தனியாய்த் தவிக்கிறேன்.

பேயும் இல்லை, பூதமும் இல்லை என் சூழ்நிலை. நான் இருக்கும் தனிமை நிலை என்னைப்பற்றி அவ்வாறு எண்ண வைக்கிறது....

சுடலையை அண்டி—இறந்து போன சடலங்களின் தீ நாற்றத்தின் பக்கலில்—தனியாய் நிற்கிறேன்.

என் சூழ்நிலையே எனக்கு விரோதி! அதுவே என்னைப் பேய் வாழும் இடமாக எண்ண வைக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்?

அது என் தலை விதி

இந்த மனிதர்கள் நன்றி கெட்ட ஜன்மங்கள். இறந்து விட்ட உடலுக்குத் தீ மூட்டி, நெருப்பு வைத்த பின்னாவது நான் உபயோகப் படுகிறேன் என்ற எண்ணத்திலாவது என்னைப் பின்னர் ஒரு முறையாவது நினைக்கிறார்களா? என்றாவது ஒரு நாள் இரவிலாவது பகலிலாவது என்னிடம் வருகிறார்களா?

உடல் தளர்ந்து, உயிர் சோர்ந்து போய் விடுகின்ற நேரத்தில் என்னிடம் தானே வரப்போகிறார்கள். அப்போது அந்த மாட மாளிகைகளா அவர்களுக்குத் தஞ்சமளிக்கப்போகின்றன... இல்லையே... பின் ஏன் இந்தப் பாராமுகம். அலட்சியம்.

அந்த ஒரு நாளாவது—அந்தப் பிண ஒலியோடு கூடிய மனித வாடை ஒரு சில மனிதர்கள்—இல்லாததுவிட்டால், நான் எப்போதோ நி:மதியிழந்திருப்பேன் ஏதோ நான் செய்த புண்ணியத்தின் எச்ச சொச்சமாக...

அதோ பறைஒலி கேட்கிறது. இன்னும் ஒரு சில கணங்களால் என் தனிமை நீங்கி விடும். சாகின்ற மனிதர் தான் எனக்கு நிம்மதியைத் தருகின்றனரா? அவர்கள் நடட்டம் எனக்கு நயமா? என்னைப் போன்ற பிறவிகள் பிறந்திருக்கவே கூடாது...

ஒரு லட்சம்

“என்னப்பா சோகமாக இருக்கிறாய்?”

“ஒரு லட்சல ரூபாவை இழந்து விட்டேன்”

“என்ன?... லட்சமா...?”

“ஆமப்பா... இம்முறை சுவீப் எனக்கு விழவில்லை”

ஓலிவர் ரூவிஸ்ட்

ஏ . ரி . பொன்னுத்துரை B. A.

அழகான அந்த அறையில் மேசைக்கணித்தாய் இரண்டு பெண்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். சுறுப்பு உடையில் இருக்கும் மிஸ்டர் கில்சும் அங்கே நிற்கிறார். ஒரு பெண் வயது முதிர்ந்தவளாய்காட்சியளிக்கிறார். இவளது பார்வை மற்ற இளநங்கைமேல் புதிந்திருக்கிறது. மலர் போலக் காட்சியளிக்கும் அந்த கட்டழகு நங்கை பதினாழு வயதுப் பாலவியே. டொக்டரை அழைத்துவரச் சென்ற பிறிரஸைப் பற்றிய சிந்தனையுடன் இருவரும் இருக்கும் போது 'கேற்'றுக்கு முன்னால் வந்து நிற்கிறது ஒரு வண்டி. அதிலிருந்தும் இறங்கி அறையினுள் நுழைந்தவர் வேறுயாருமல்ல. டொக்டர் லொஸ் பேண்டான். நல்ல இதயமும் பண்பும் மிக்கவரீஇவர். மேல் வீட்டிற்கு இவரை அழைத்துச் செல்கிறார்கள். அங்கே நீண்ட காலத்தை செலவிட்ட டொக்டர் திருமதி மைலியை (Mrs Maylie) பார்த்தபடி 'இது ஒரு அசாதாரண விஷயமாய் இருக்கிறது. இருப்பினும் அவனுக்கு எதுவித ஆபத்தும் இல்லை' என்கிறார். கட்

டுக்கள் போடப்பட்ட கைகளை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக நெஞ்சில் வைத்தபடி படுத்திருக்கும் ஒலிவரை அமைதியாகப் பார்த்தபடி இருக்கிறார் டொக்டர். ஒலிவருக்கு அருகே அமர்ந்திருந்த ரேஸ் அவனைப் பார்த்தபடி குனிந்தபோது கண்ணீர் துளிகள் அவனது நெற்றியில் விழுகின்றன. மெல்லவ அயர்ந்த ஒலிவர், புன்னகை சிந்துகிறான். அந்த அநுதாபக் கண்ணீர்கள் அவனிடத்து மனதில் அன்புக் கனவை ஏற்படுத்தியதோ என்னவோ? மணித்தியாலங்கள் ஓடி மறைந்தன. பேசக் கூடிய அளவுக்கு ஒலிவரின் நிலை இருந்தது. அவன் தனது சரித்திரத்தை ஒன்றுவிடாது கூறினான். ஒலிவர் ஒரு கள்வனே அல்ல என்ற கருத்தை நிலை நாட்ட பாடுபட்ட அந்த இள நங்கை ஒலிவரை எப்படியாவது தப்பவைக்க வழி செய்யவேண்டுமெனக் கேள்சுகிறான். நீண்டநேர சிந்தனைக்குப்பின் டொக்டரின் உள்ளத்தில் ஒரு வழி பிறக்கிறது. டொடரின் மிரட்டல் கேள்விகளுக்கு கில்சாலும் பிறிரலாலும் நிதானமாகப் பதில் கூற முடியவில்லை. 'ஒலிவர்தான் கள்ளனென்றும் அவனைத்தான் முதல் நாள் இரவு கண்டதாகவும் உங்களால் சத்தியம் செய்யமுடியுமா?' என டொக்டர் கேட்டபோது இருவரும் பேதலித்தனர். அந்த வேளை இரு பொலஸ்காரர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். டொக்டர் இருவரையும் ஒலிவரின் படுக்கை

யறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்போது ஓலிவர் நித்திரையில் இருந்தான். “தற்செயலாக துவக்கினால் தாக்குண்ட இந்த இளைஞன் இந்த வீட்டுக்கு உதவி கோரி இன்று காலை வந்தபோது உடனே செய்து கண்ணியமற்ற முறையில் நடத்தியவர்தான் அந்தப் பெருந்தகை” என மிஸ்டர் கில்சை காட்டுகிறார். பொலிஸ்காரர் மிஸ்டர் கில்சை விரைவு கிழர்கள். இவன்தான் வீட்டை உடைத்தவர்களின் பையனாய் இருக்கலாம் என எண்ணியதாக மு தலில் கூறிவிட்டு, பின்னர் இவன்தான் அந்தப் பையன் என திட்டவாட்டமாக சத்தியம் செய்ய முடியாதென தயங்குகிறான் கில்ஸ். பல வினாக்களுக்குப் பின், கில்ஸ் பெரும் மடைத்தனமான குற்றத்தைச் செய்து விட்டான் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர் பொலிஸ்காரர். ஒலிவருக்கும் வீடு உடைக்கப்பட்டதற்கும் எவ்வித தொடர்பு மில்லை என்ற முடிவுடன் பொலிஸ்காரர் திரும்பி விட்டனர்.

தாக்கமும் நொவுமுற்ற ஒலிவர் சில நாட்களின் பின் சற்று சுகமுற்றான். தன்மேல் அன்புக்காட்டிய அந்த இரு பெண்களுக்கும் தனது நன்றிபுணர்வைக் காட்ட என்ருமே தயங்க மாட்டேன் என்று கூறினான். சுத்தமான காற்றும் அமைதியும் நிலவும் நாட்டுப் புறமொன்றுக்குதாம் போவதாகவும் அங்கே சிலகாலத் தைக் கழித்தால் நிம்மதி பிறக்குமென்றும் அவ்விடத் துக்கு ஒலிவரை வரும்படியும் மிஸ் ரூஸ் அழைத்த போது ஒலிவருக்கு ஏற்பட்ட குதூகலம்!

ஒலிவரை அழைத்துக் கொண்டு திருமதி மைலியும், மிஸ் ரூசும் ஏகாந்தமான நாட்டுப்புறத்துக்கு சென்றார்கள். கிராமத்துச் ‘சேச்’ ஒன்றைச் சேர்ந்த ஒரு வயோதிபரிடம் தினமும் ஒலிவர் எழுத வாதிக்க கற்றுக்கொண்டான். பியானோ வாசிப்பதன் மூலம் ரூஸ் ஒலவருக்கு இன்பத்தை ஊட்டினான். மூன்று மாதமாக வாழ்க்கை பூரணை சந்தோஷத்துடன் ஒடியது அந்தக் குடும்பத்தினரின் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் பாத்திரமளன ஒலிவர் ஒரு உள் வீட்டுப் பிள்ளையாகி விட்டான்.

12

மனைவியுடன் ஏற்பட்ட தகராறு காரணமாக ஏகாந்தமாக தெருவழியே நடந்து சென்ற மிஸ்டர் பம்பின் திடீரென குடிக்கும் இடத்துக்கு விடாய் காரணமாக செல்கிறார். ஒரு அறையினுள் சென்று அமர்ந்த பம்பின் ஒரு புதியவனை அங்கே காண்கிறார். கரிய நிறமும் உயர்ந்த தோற்றமும் உடையவன் அவன் இவர்களின் கண்கள் அடிக்கடி சந்தித்து மீண்டன.

“இப்போ நீங்கள் என்ன செய்யகிறீர்கள்?”

புதியவன் கேள்வி இது.

“வேலைத்தலத்” மிஸ் ஜார்! அமைதியாகவும் விளக்கமாகவும் பதிவிறுக்கிறான் பம்பின்.

“இப்போதும் முன்போல உமது வருவாயில் கூடிய கவனம் உடையவனீர்தானே!”

“மணம் முடித்த அதே வேளை வறிய ஓருவன் நேர்மையான முறையில் வரும் அதிக வருமானத்தை ஏற்பதில் தவறில்லையே”

பதில் கூறுகிறான் பம்பின்.

அப்போ அந்தப் புதியவன் புன்னகை உதிர்ச்சிக் குறையை அசைக்கிறான், ஆமாம் ஆமோதிக்கிறான்; பம்பினுக்காக இன்னொரு கிளாஸ் மது தரும்படி கேட்கிறான். மது அருந்தியபடி இருவரும் பேசுகின்றனர்.

கதவையும் யன்னையும் முடிபபடி அந்த புதியவன் பம்பினை அவதானமாகக் கேட்கும்படி கூறுகிறான். “உன்னிடம் இருந்து ஒரு செய்தி அறியும் நோக்கமாகத்தான் நான் இவ்வீடம் வந்தேன். அந்த செய்தியை சும்மா உம்மிடம் பெற விரும்பவில்லை” என்று கூறியபடி புதியவன் பம்பினை நோக்கி இரு பவுன் காசை உருட்டுகிறான் அந்த மேசையில். கவனமாக பணத்தை ஆராய்ந்தபின் தன் பொக்கற்றுக்குள் திணிக்கிறான் பம்பின். புதியவன் ஒலிவரின் பிறப்புப் பரிய விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்தி, ஒலிவரின் தாயை பராமரித்த அந்த வயது முதிர்ந்த பெண்ணைப்பற்றி பம்பினிடம் வினாவுகிறான். அந்த பெண் முந்திய மாரி காலத்தில் இறந்துவிட்டாள் என பம்பின் கூறுகிறான். ஏமாற்றமடைகிறான் அந்தப் புதியவன். அந்த வயது போன நேரில் இறப்பதற்கு முன் அவளுடன் இருந்த ஒரு பெண் அவள் பற்றி கூறக்கூடும் என்றதான்தான் தாமதம் அந்தப் பெண்ணை எப்படிச் சந்திக்கலாம்

என வினாவுகிறான் புதியவன். அடுத்த தினமே சந்திக்க வழி செய்வதாக கூறுகிறான் பம்பின். தனது விவாசத்தைக் கொடுத்தபடி அடுத்த நாள் இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவளை அழைத்து வரும்படி கூறிவிட்டு பம்பினிடம் விடைபெறுகிறான் அந்தப் புதியவன். அந்தப் புதியவன் வேறுயாருமல்ல மொன்ங்கூதான் பம்பின் அழைத்து வருவதாகக் கூறியது தனது பனைவியைத்தான்.

அன்று பிற்பகல் பம்பினும் அவரது பாரியாரும் பட்டினத்து பெரிய பாாதையால் திரும்பி பாழடைந்த வீடுகள் நிறைந்த ஒரு பிராந்தியத்தை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். ஒரு பெரிய வீட்டை அடைந்ததிர் அவர்கள் நிற்கிறார்கள். ஒரு குரல் அவர்களை உள்ளே வரும்படி அழைக்கிறது. உள்ளே நுழைந்ததும் அவர்களை மொங்ஸ் மேலவீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று கதவுகளை அவசரமாய் அடைக்கிறான். பம்பினின் மனைவிக்கு இந்த விஷயம் தெரியுமா என பம்பினைக் கேட்கிறான் மொங்ஸ் அந்தப் பையனின் தாயைத் தனக்கு தெரியுமென்கிறான் திருமதி பம்பின். திருமதி பம்பினால் கொடுக்கக் கூடிய செய்தி எப்படிப்பட்டதாய் இருக்கலாம் என மொங்ஸ் வினாவியபோது அவள் தன்னால் தரப்படும் செய்திக்கு எவ்வளவு பணம் கிடைக்கும் என வினாவினான். இதைத் தொடர்ந்து பேரம் பேசப்பட்டது.

(தொடரும்)

புத்தியப் புதிர்

சென்ற மாதம் 312 விடைகள் வந்திருந்தன. அவற்றில் சரியான விடைகளாகப் பல இருந்தன. அதில் பரிசு பெறும் அதிர்ஷ்டசாலி நேயர் முகவரி—

எஸ். சுப்பிரமணியம்
முதூர்.

அவருக்கு நமது பாராட்டுக்கள்.

சென்ற மாத விடை: 60 வயது. ஆனால் சிலர் தாத்தா பாடசாலைக்குப் போகாமல் கழித்த வருடம் 5—ஐயும் கூட்டி 65 ஆக எழுதியுள்ளனர். அவர்கள் விடை குறும்புக்கண்ணனை மிகவும் கவர்ந்தது. அவர் களும் சரியான விடை எழுதியவர்களாகக் கணக்கிடப் பட்டுள்ளனர்.

சரியான விடை எழுதியோர்

வீ. அலெக்சாண்டர், 67, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்; அலீஸ். ஏ. சமத், 45, ஸீனத், பலாந்தை. அகலவத்தை; எம். நேயிலின் மாலினி, ஜெயவாசா, நாக்கியம்புலம், சுன்னாகம்; செல்வி. நிமலா யோசென், 47 பழைய பூங்கா வீதி, யாழ்ப்பாணம்; கே. குரைசிங்கம், கொண்டலடி வீதி, நல்லூர்; ஏ. அப்பாத்துரை, அராலி வீதி, சங்காணை;

புலீ கணேசன் பேக்கரி, நல்லூர்; அ. ஜமால் முகிதீன், 18, முகிதீன் பள்ளி, யாழ்ப்பாணம்; எஸ். சுருணான் சின்னம்பு, சின்னக்கடை, மன்னார்; மி. மரியதாஸ், நடுப்பகுதி, நெடுந்தீவு-7; செல்வி மங்கன்சுவரி, பழைய விதானையார் இல்லம் சண்டிருப்பாய்; செ. ஸ்ரீ இந்திரன், 46, சட்டநாதர் வீதி, நல்லூர்; ஜே. கோள்சி மிரண்டா, 51/1, ஏத்துக்கால், நீர்கொழும்பு; எஸ். சுகிர்தமலர், மெத்தடிஸ்ட் பாடசாலை, முருங்கன், ம. பெவடிக்கட், தானையடி, செம்பியன்பற்று; அ. சந்தியாப்பிள்ளை, கோயில்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு; ஏ. எம். முஸ்தபா ஏறுலூர்; ஜி. கதிர்காமு வல்லன், புங்குடு தீவு-9; நா. அ. லத்தீப், துள்ளுக்குடியிருப்பு, பேசாலை; ஏ. ஜேகஜேதிமலர், 292, ஆஸ்பத்தினி வீதி யாழ்ப்பாணம்; அ. கனகசூரியர், ஊரெழு மேற்கு; அந்தோனி பர்னாந்து, 158/8 தெமட்டக்கொட வீதி, கொழும்பு-9; ஏ. எம். அபூக்கர் சிறுபுரம் தம்பல காமம்; ஓநிஸ்ரியன் கிளென்சி எஸ்பீரியர், குருநகர், யாழ்ப்பாணம்; அல்பீட் ஜேகதாசன், 17, டேவிட் வீதி, யாழ்ப்பாணம்; மரியம்ரினீ ஜெயராசா, 12, மருதடி வீதி, யாழ்ப்பாணம்; செல்வி. ஆர். இன்னூசி முத்து, மேற்குமாதகல்; வே. சந்தானலட்சுமி, கல்வயல் சாவகச்சேரி.

இம் மாதப் புதிர் :

இராமசப்பு தனது ஆறு வீடுகளையும் வாடகைக்கு விட்டிருந்தான். முதல்மாதம் ரூபா 10/= வீதம் 60 ரூபா வாடகையாகக் கிடைத்தது. இராமசப்பு அந்த வாடகைப் பணம் அதிகமானது என்று எண்ணி, தனது வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு ரூபா 10/= கொடுத்து, அதனை ஆறு வீட்டுக்காரரிடமும் பகிர்ந்து கொடுத்து விடும்படி கூறிவிட்டான். வேலைக்காரனுக்கு 10 ரூபாவை ஆறு பேருக்குச் சமனாகப் பகிர்ந்தளிக்கத் தெரியாமையினால் 4 ரூபாவைத் தானே வைத்துக் கொண்டு மிகுதி 6 ரூபாவை ஒவ்வொரு ரூபா வீதம் ஆறு வீட்டுக்காரருக்கும் கொடுத்தான். இப்போது ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரரும் கொடுத்த வாடகைப் பணம் 9 ரூபா ; ஆகவே, மொத்தம் 54 ரூபா; வேலைக்காரன் எடுத்தது 4 ரூபா. அவ்வாறாயின் மொத்தம் 58 ரூபா. அந்த இரண்டு ரூபாய்கள் எங்கே?

(இந்தபுத்திப்புதிரை அனுப்பியவர், செஸ்வி. தனலட்சுமி, மானிப்பாய், வாசகர்களும் புத்திப்புதிர்களை அனுப்பிவைக்கலாம்)

விடையை ஒரு தபாலட்டையில் எழுதி கீழே யுள்ள முகவரியைக் கத்தரித்து ஒட்டி அனுப்பவும். இம்முகவரி ஒட்டப்படாத விடைகள் கவனிக்கப்பட மாட்டா.

புத்திப்புதிர்— 5

விவேகி

29, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பயங்கரமான அந்நாள்

ஆ. பெஞ்சமின் பிராங்

'CATHOLIC DIGEST'-இருந்து மொழி
பெயர்த்தனுப்பியவர் பதினேழு வயதான
ஸ்ரான்லிக் கல்லூரி மாணவர் ஒருவராகும்.

மனித சமுதாயத்துக்கெதிராக ஒரு காலமும் பாவித்திராத நாச கருவியாகிய அணுக் குண்டை அமெரிக்கா 1945-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 6-ந் திகதி ஹிரோசிமாவிலும், நாகசாகியிலும் வெடித்தது. இக்குண்டு வெடித்ததினால் இலட்சத்திற்கு மதிகமானவர்கள் இறந்தனர். இவ்வணுக்குண்டினால் ஏற்பட்ட நாசங்களோ கணக்கிலடங்கா. தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் இவ்வணுக்குண்டின் தாக்கத்தினால் இன்னும் செத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய அணுக்குண்டுகள் ஜப்பானில் போட்டவைகளைப் பார்க்கிலும் சக்தியும், பயங்கரமும் வாய்ந்தன. 1945-ம் ஆண்டுக்கு முன் அமெரிக்கா நகரத்தின் மீது குண்டுமாரி பெர்ழிந்த போது நகரம் அவ்வளவாக அழியவில்லை ஆயினும் ஹிரோசிமாவின் சனத்தொகை 380,000 இருந்து 245,000 ஆகக் குறைந்தது.

இச் சம்பவங்கள் நடந்த போது எமிக்கோவுக்கு 15 வயது. இவரும் இவ்ளுடைய சகோதரியாகிய ஹிடெக்கோவும், ஹிரோசிமாவிலுள்ள வெவ்வேறு பாடசாலைக்குச் சென்று படித்து வந்தார்கள். அப்போது ஹிடெக்கோவுக்கு வயது 13. இவர்களுடைய தகப்பனார் ஓர் வியாபாரி. இவர்களுடைய சகோதரன் ரெஸ் சாரோமஞ்சூரிய எல்லையில் உள்ள தரைப்படையில் சேவை செய்

தான். 1945-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 5-ம் திகதி இளைய சகோதரியாகிய எமிக்கோவிற்கு கடுமையான சுகவீனமாகவிருந்தது. எல்லோரும் அவளை மாறி மாறிப் பார்த்து வந்தனர். அன்று விடியற்காலை 2 மணிக்கு எமிக்கோ அவளைப் பார்க்கும் முறையாக இருந்தது.

எமிக்கோ நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த வேளையில், ஆகாயத்தில் எனோலாகே, பி 29, என்னும் அமெரிக்க விமானம் உலகத்தின் முதலாவது அணுக்குண்டை சுமந்து கொண்டு வந்தது. அவ்விமானம் பசுபிக் சமுத்திரத்திலுள்ள, ஐவோ ஜிம்மா என்னும் தீவிலிருந்து விடியற்காலை 1-45 மணியளவில் புறப்பட்டது. அவ்விமானத்தில் காப்டன் வில்லியன் பார்சனும், கேர்னல் போல் டைபெஸ்ட்டும் இருந்தனர்.

காலை ஆறுமணியானதும் எமிக்கோவும், ஹிடெக்கோவும் உடைமாற்றிக்கொண்டு, காலை உணவை அருந்திவிட்டு, மத்தியானச் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் ஹிரோசிமாவிற்குப்போகும் ஏழுமணிப்புகையிரதத்தைப் பிடிப்பதற்காகச் சென்றனர். புகையிரதத்தில் செல்லும்போது ஹிடெக்கோ தனக்குப் பசிக்கின்றது என்றார். அவளுக்கு தன்னுடைய மத்தியானச் சாப்பாட்டை உண்ண

வேண்டுமென்று விருப்பமாயிருந்தது. “இல்லை, நீ இப்பொழுது சாப்பிடாதே. பிறகு உனக்கு மிகவும் பசிக்கும்” என்றார்கள். இருவருக்குமிடையில் வாக்குவாதம் எழும்பியது. கடைசியில் ஹிடெக்கோ சம்மதித்தாள். இருவரும் வெவ்வேறு பாடசாலைகளில் படித்தபடியால் வீடு திரும்பும்போது எங்கே சந்திப்பது என்று தீர்மானிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இதே வேளை புகையிரதம் ஹிரோசிமா நிலையத்தில்தின்றது. ஹிடெக்கோ இறங்கினாள். “சேயோநாரா” (போய்விட்டு வருகிறேன்) என்று சொல்லிவிட்டுப் போனவள்தான் அதன் பிறகு எமிக்கோ அவளை ஒரு போதும் பார்க்கவில்லை.

அன்று காலை ஏழு மணிக் குத்தான் ஆகாய விமானத்தாக்குதல் நடைபெற்றது. எமிக்கோ ஹிரோசிமாவின் பெரியநிலையத்தில் இறங்கமுதல்எங்கோதொலைவில் அபாயச் சங்கு ஒலிப்பதைக் கேட்டாள். எட்டு மணியளவில் புகையிரதத்திலிருந்து இறங்கிவந்து வெளியே பஸ்சுக்காக காத்து நிற்கும்போது அவளின் சிநேகிதியானடனிமூரா வந்தாள் இருவரும் கதைப்பதற்காக ஒரு சுவர் ஓரத்திற்குச் சென்றார்கள். தற்செயலாக எமிக்கோ வானத்தை அண்ணாந்துபார்த்தபோது பி. 29 என்னும் யு. எஸ். விமானம் செல்வதைக்கண்டாள். மற்றவர்களும் இதைக்கவனித்துவிட்டு ஆவலுடன் இது என்னவாயிருக்குமென்று கந்து பேசக்

தொடங்கிவிட்டனர். 8-10 மணியாகவிருக்கும்போது இருந்தாற்போல் பயங்கரமான மின்னல் போன்றதொரு ஒளி மின்னியது. அது சூரியனுடைய பிரகாசத்திலும் பார்க்கக் கூடியதாக விருந்தது. அந்நிமிடமே எமிக்கோ மயக்கடைந்து விட்டாள். மயக்கம் தெளிந்து எழும்பிப் பார்த்தபொழுது தான் நின்ற இடத்திலிருந்து நாற்பது அடி தூரத்திற்கு அப்பால் முகங்குப்புறக் கிடந்நருப்பதாக அறிந்தாள். தான் உயிருடன் இருப்பதை அறிந்தவுடன் தன் வேதனையைக் கூட மறந்துவிட்டாள். எங்கு பார்த்தாலும் ஓரே பிணக்குவியலும் வீடுகள் எரிகின்றகாட்சியையும் கண்டாள். உச்சந்தலை பிளந்ததினால் இரத்தம் வழிந்தோட எமிக்கோ தன்பெற்றோரைத் தேடி ஓடினாள். நிலையத்திற்கு வெளியே நின்றிருந்த மக்கள் எரிந்து மாண்டார்கள் உள்ளே இருந்தவர்கள் கட்டிடம் இடிந்து விழுந்ததினால் உயிருடன் சமாதியானார்கள்.

எமிக்கோ சுவருக் கருகில் நின்றிருந்தபடியால் அச்சுவர் அவளைக் காப்பாற்றியது. தப்பிப் பிழைத்தவர்களில் சிலருடன் எமிக்கோவும் ஹிரோசிமாவின் கரையை நோக்கியிருந்த மலைப்பாகத்தை அடைந்தாள். எமிக்கோ தன்னுடைய உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடினாள். சிலர் நொண்டிக்கொண்டும், சிலர் இழுபட்டுக்கொண்டும், சிலர்தூக்கியும் செல்லப்பட்டனர். கோரமான எரிகாயங்களால் சிலர் கதறினர். ஒரு மனிதனுடைய முகம் வாயிலிருந்து காதுவரை கிழிக்கப்பட்டிருந்தது. இன்னொருவனுக்கு

நெற்றி பிளந்திருந்தது. சில எரிந்த பிணங்கள் பதமாய்ப் பொரித்த இறைச்சித் துண்டங்கள் போலக் காட்சியளித்தன. சிலருடைய சதைகளிலிருந்து தோல்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. எமிக்கோ மலையை அடைந்ததும் தன்னுடைய க்தோற்பை இன்னும் தன்னுடன் இருப்பதை உணர்ந்தான். அதனுள் முதலுதவிச் சிகிச்சைக் குரிய பொருட்கள் இருந்தன. அதிலிருந்து களிம்பை எடுத்து தலைக் காயத்திற்கும் வலது கையில் இருந்த காயத்திற்கும் தடவினான். அவன் நகரத்தைத் திரும்பிப் பார்த்துப் பொழுது நகரமானது நெருப்புக் காடாக இருந்தது. அவனைச் சுற்றியிருந்த சிவர் எரிகாயங்களின் வேதனையால் புலம்பினார்கள்.

மலை ஆறு மணியளவில் ஜியோன் கிராமத்திலுள்ள விவசாயி எமிக்கோவைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அவருடைய மனைவி எமிக்கோவைக் குளிப்பாட்டி சோறு உண்ணக் கொடுத்தாள். பின்பு எமிக்கோ தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தான். ஓர் இடத்தைக் கடந்து செல்லும்போது நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் காயம்பட்டவர்களாகவும், இறந்தவர்களாகவும்காணப்பட்டனர். இறந்தவர்களை லொறிகளில் எடுத்துச் சென்றனர். கடைசியாக எமிக்கோ 'கோய்' என்னும் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தான். அங்குள்ள வைத்தியர் ஒருவர் எமிக்கோவின் தலைக் காயத்தைத் தைத்துக் கட்டினார்.

இதுவரை ஜப்பானிய மக்களுக்கு என்ன மாதிரியான குண்டு வெடித்தது என்று தெரியாது. அதேவேளை புகையிரத நிலையத்தில் ஒரு விசித்திரமான அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டது. ஹிரோசிமாவில் வெடித்தது உலகத்தில்

இதுவரை பாவிக்கப்பட்டிராத நாசகருவியான அணுக்குண்டாகும்.

எமிக்கோ வீட்டில் பெற்றோர் சுகமாகவிருப்பதைக் கண்டான். தங்களை இப்பயங்கரத்தில் இருந்து காப்பாற்றியதற்காக தங்கள் கடவுளாகிய புத்தருக்கு நன்றியுள்ள செபமும் தோத்திரமும் செலுத்தினார்கள்.

1945-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 11-ம் திகதி நாகசாகியிலும் மற்றொரு அணுக்குண்டு போடப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. கடைசியாக ஆகஸ்ட் 15-ல் ஜப்பானியச் சக்கரவர்த்தி ஹிரோ ஹிட்டோ சரணடைந்து விட்டார். எமிக்கோவினுடைய சகோதரனும் அவனுடைய நண்பர்களும் மஞ்சூரிய எல்லையில் கொல்லப்பட்டார்கள். எமிக்கோ வினுடன் சென்ற ஹிடெக்கோ இறந்து விட்டான் என்று நம்பப் படுகிறது. எமிக்கோவிற்கு நாட்கள் செல்லச் செல்ல தலையில் உள்ள காயமும் ஆறிவிட்டது.

இன்று எமிக்கோ நல்ல தேக ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கின்றான். எமிக்கோ கென்றி என்பவரை மணந்து டொரண்டோ என்னும் இடத்தில் வசித்து வருகின்றான். அவளுக்கு கையில் ஏற்பட்ட காயத்தின் தழும்பு இன்னும் மறையவில்லை. அதைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு பழைய பயங்கரமான சம்பவங்கள் நினைவிற்கு வருகின்றன. அவள் சொல்வதென்னவென்றால் "இனிமேல் ஹிரோசிமாவிற்கு நடந்தது போன்று வேறு ஒரு நாட்டுக்கும் நடக்கப்படாது" ஆம், அவள் சொல்வதும் சரி என்றுதான் கொள்ளவேண்டும்.

நந்திக் கூடல்

'செங்கை ஆழியான்'

மழவ மாப்பாணன் மிகுந்த ஆவேசத்தோடு காணப்பட்டான். வயதிற்கு மீறிய அவனது ஆவேசத்தைக் கண்டபோது நடக்கக் கூடாதது எதுவோ நடந்துவிட்டதென்பதை யாவரும் உணர்ந்து கொண்டனர். மழவ மாப்பாணன் நெடுந்தீவிலுள்ள மரக்கலப் படைக்குத் தலைவன் மட்டுமன்றி, நெடுந்தீவின் நிர்வாகத் தலைவனுமாவான்.

மழவ மாப்பாணன் எரிமலையென வெடித்தான்.

“பிரபு! வன்னியர்களின் தொல்லை திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டது. கரையோரத் தீவுகளுக்கு இரவு வேளைகளில் ரகசியமாக வந்து மாடுகளையும் ஆடுகளையும் கவர்வதோடு பயிர்களையும் நாசமாக்கிச் செல்கின்றனர். நேற்றுக்கூட.....”

வன்னியர்கள் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே சங்கிலி செகராச சேகரன் சினமடைந்தான்; விழிகளில் செம்மை படர்ந்தது.

“மாப்பாணரே! நீரே நேரடியாக வந்தபோதே ஏதோ முக்கிய விடயம்தான் என்பதை நான் முடிவு செய்துவிட்டேன்... நேற்றுக்கூட ஏதோ நடந்ததாகக் கூறினீரே?...”

“நேற்றிரவு நெடுந்தீவிற்கு வந்து பல பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்றுள்ளனர்...”

“அதுவரை நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள், மாப்பாணரே?”

“நயினாதிவிற்கு அம்பாள் உற்சவத்திற்குச் சென்றிருந்தோம்...”

“மாப்பாணரே, நமது அரசின் இன்றைய சூழ்நிலையை உணர்ந்தும் நீங்கள் அசட்டையாக இருக்கலாமா? எத்தனை பசுக்கள் கவரப்பட்டன...?”

“சுமார் முப்பது மட்டில் இருக்கும். மேலும் அப்பசுக்கள் யாவும்.....”

“...வை யாவும் ..?”

“இராமேஸ்வரம் கோயிலுக்காக வளர்க்கப்பட்டவை...”

அங்கிருந்த யாவரும் திகைத்துப் போயினர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர்களால் தொன்று தொட்டே இராமேஸ்வர ஆலயத்திற்கு நெடுந்தீவிலிருந்து, அபிசேகத்திற்காகத் தினந்தோறும் பாலும், பூசைக்காகக் கச்சைதீவிலிருந்து மலர்களும் அனுப்பப்பட்டு வந்தன. அதனால், இராமேஸ்வரம் ஆலயத்திற்கெனப் பல பசுக்கள் நெடுந்தீவில் வளர்க்கப்பட்டு வந்தன. அவை வன்னியர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டதைக் கேட்டுச் சங்கிலி மன்னன் கொதிப்படைந்தான்.

“தெய்வ நிந்தனை செய்துவிட்டார்கள், பாவிகள்” என்று அடியார்க்கு நல்லார்.

“அது மட்டுமன்று... கச்சைதீவிவிருந்த மலர் வனத்தையும் அழித்துவிட்டார்களென நேற்றுமாலை செய்தி வந்தது...” என்று மழவ மாப்பாணன் கூறியபோது, மன்னவன் மிகுந்த சினமடைந்தான். அவன் ஆத்திரம் எல்லாம் தந்தை மீது திரும்பியது.

“அப்பா, முன்பே கூறினேன்..... வன்னியப் பூண்டேயில்லாமல் அழிக்கவேண்டுமென. நீங்கள் தான் தடுத்தீர்கள்.....”

“குமாரா...” என அன்போடு அழைத்தார் பரராசசேகரர்: “இப்போது நீ இந்நாட்டின் மன்னன்! ஆதலால், சடுதியில் ஆத்திரமடைவது அழகன்று. எதையும் அமைதியாகச் சிந்தித்து அறிவோடு செயலாற்றவேண்டும். ஆத்திரம் அறிவைக் கெடுத்துவிடும்...”

“அப்பா, நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். இன்னும் பொறுமைக்கு இடமில்லை... வன்னியர்கள் அழியவேண்டியவர்களே...” எனச் சங்கிலி ஆவேசத்தோடு கூறினான்.

“குமாரா...” என மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் குறுக்கிட்டார். “படையெடுப்பதென்பது நன்கு சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். இரு நாடுகளை இரத்தக்களரியாக்குமுன், நன்கு சிந்தித்து முடிவு எடுப்பது அறிவுடைமை! ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொள்வதால் பழி வாங்கும் ஆவேசம் குறையலாம்... ஆனால், அழிந்தவற்றை மீட்டுவிட முடியாது... நாட்டின் அமைதி கெட்டு, உண்ணாட்டுப் பலமும் குன்றி விடும்...”

“அடிக்க அடிக்கக் குனிவதுதான் விவேகமா, மந்திரியாரே?”

அடியார்க்கு நல்லார் ஏதோ கூற வாயெடுத்தபோது, பரராசசேகரர் குறுக்கிட்டார் :

“குமாரா, நீ மன்னன், நாட்டிற்குநல்லதைச் செய்ய முயற்சி செய் உன் காலகட்டத்தில் நம் நாடு போர்க்களங்களைக் காணத்தான் வேண்டும் என்று விதி இருக்கும்போது அதைத் தடுக்க நாம் யார்? உன் அண்ணன் பரநிருபசிங்கனைக் கலந்து முடிவு செய்...” என்று கூறிவிட்டு ஆலோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

சங்கிலி செகராசசேகரன், தமையனைப் பார்த்தான்.

“சங்கிலி! படையெடுப்பதென்பது நினைத்ததும் செய்யக்கூடிய தன்று. நீ மன்னனாகி ஒரு திங்களே கழியவில்லை. அதற்குள் படையெடுப்பதென்றால் கேலிக்கு இடமாகும்...”

“எல்லாருமே யுத்தம் என்றால் கோழைகளாக இருக்கிறீர்களே? நமது படைப்பலம் போதாதா?...”

“படைப்பலம் என்றும் குறைந்ததில்லை, நம்மரசில்! தம்பி, எதையும் ஆற அமர யோசித்தே செய்யவேண்டும். மேலும், வன்னியர்களைப் பகைத்துக் கொள்வதால், நமது இராச்சியத்தின் தென்புற

எல்லை பலவீனமடையும். தென்னிலங்கை மன்னர்கள் நம்மீது படை யெடுக்க இலகுவாகிவிடும்..."

"அதற்காக... உலகமே என்னை எதிர்த்தாலும் நான் கோழை யாகிவிடப் போவதில்லை, அண்ணா! நம் நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்கக் கங்கணம் கட்டிவிட்டவர்கள் போல வன்னியர்கள் பசுக்களை அதுவும் கோயிற் பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டும் கோழை பே லப் பதுங்கக் கூறுகிறீர்களா? நான் முடியை ஏற்கு முன்பே கூறினேன், என்னுட்சியில் பகைவர் பூண்டேயில்லாமல் அழிப் பேனென! அப்போது ஒப்புக்கொண்ட நீங்கள் இன்று தடுக்கிறீர்கள்... வன்னியர்களை—காக்கை வன்னியனை—தண்டியாது இருப்பது நமக்கு வெட்கக்கேடு....."

பரநிருபசிங்கர் மௌனமானார்; சங்கிலி தொடர்வான்: "இந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டும் என்னை மன்னியுங்கள்! உங்கள் பேச்சைத் தட்டுவதற்காக வருந்துகின்றேன்... வன்னியர் மீது நம் படை பாயத் தான் போகிறது..." எனக் கூறிவிட்டு, மழவ மாப்பாணன் பக்கந்திரும்பி, "மாப்பாணரே, நமது மரக்கலப் படையை ஒன்றாக்கிப் பலப்படுத்துங்கள். இன்று அரண்மனையில் தங்கி நாளை பிரயாணம் செய்யலாம்" என்ற போது மழவ மாப்பாணன் ஒப்புக்கொண்டான்.

சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கரை அழைத்து வரும்படி தூதுவனை அனுப்பிவிட்டுத் தன் மாளிகைக்குச் சென்ற மன்னனை, இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார், அரசமாதேவி.

ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கருக்குப் பெருந் தோல்வி. மனதில் கவலை குமிழியிடத் தன் மாளிகை திரும்பிய அவரை வரவேற்க அங்கு எவருமில்லை.

என்று சங்கிலி முடி சூடினானே அன்றிலிருந்து அவருடன் மனைவி மாதவி தேவியார் பேசுவதே கிடையாது.

வாழ்வு வெறிச்சோடியது.

இன்று அவருக்கு அமைதி தேவை.

"எங்கே, தேவி?"

"அறையில் படுத்துள்ளார்" எனக் காட்டினார், பணிப்பெண் ஒருத்தி.

அவள் படுத்துள்ள அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே, நுழைய முயன்றவரை, மாதவி தேவியாரின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது

"உள்ளே வராதீர்கள்! மகனுக்குத் துரோகம் செய்த உங்களோடு பேசுவதை நான் வெறுக்கின்றேன்!"

திக்கிரமை பிடித்தவராக கதவங்களைப் பற்றியபடி, நின்றார் ஏழு ரதிபர்

‘ஆதிக்கம் பெறும்வரை ஒருவன் அடங்கி நடக்கின்றான்; ஆதிக்கம் பெற்றதன் பின், அடக்கி நடக்கின்றான்.’ சங்கிலி குமாரனைப் பொறுத்தமட்டில் ஆதி நிதர்சனமான உண்மையாக ஏழூர்திப் பரநிருபசிங்கருக்குப்பட்டது தன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பளிக்கச் சங்கிலி குமாரன் மறுத்தமை அவருக்கு மிகுந்த கவலையையும் ஏமாற்றத்தையும் தந்தது. அத்தகைய மனவருத்தத்தோடு தன் மாளிகைக்குத் திரும்பிய அவரை, மாதவியின் வார்த்தைகள் திக்பிரமையடைய வைத்ததோடு, சிறிது கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்தின.

கதவு நிலையைப் பற்றியபடி நின்ற ஏழூர்திப் கய அறிவு பெறச் சில கண நேரம் சென்றது. அந்த இடைவெளி நேரத்தில் மஞ்சக் கை விட்டு ‘விருட்’டென்று எழுந்த மாதவி கதவைப் ‘படரெ’ன அறைந்து சாத்தி, உள்ளே தாழிட்டுக் கொண்டாள்.

தேக்கமரச் சட்டங்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பித்தனைக்குமிழ்களில் இணைத்திருந்த மணிகள் கலகலத்தன. கதவை அறைந்து சாத்திய வேகத்தில் பித்தனைக் குமிழிலிருந்து விடுபட்டுத் தெறித்த மணியொன்று பளிங்குத் தரையில் அமங்கல நாதத்தோடு உருண்டு ஒதுங்கியது.

திகைத்துப் போன பரநிருபசிங்கர், கதவைப் ‘படபட’ வென அறைந்தார்.

‘‘மாதவி, கதவைத்திற...’’

மூடிய கதவங்கள் திறக்கவில்லை.

உள்ளே விம்மலொலி எழுந்து கொண்டிருந்தது.

கதவைப் பலமாகத் தள்ளி இடித்தார், பரநிருபர்.

‘‘மாதவி, கதவைத் திறக்கிறாயா? அல்லது காவலரைக் கொண்டு உடைக்கச் செய்யவா?...’’ எனக் கோபத்தோடு கத்தினார்.

மஞ்சத்தில் இருந்து இறங்கிக் கதவை நோக்கி வரும் காலடியோசை கேட்டது; தாழ்ப்பாள் நீக்கப்படவே, ஆவேசத்தோடு பலமாகக் கதவங்களைத் தள்ளியபடி உள்ளே சினத்தோடு நுழைந்தார், பரநிருபர்.

‘‘ஆ...’’ என்ற அவறல் எழுந்தது; வேகமாகத் தள்ளப்பட்ட கதவின் பித்தனைக் குமிழ் இடித்ததால், நெற்றியைப் பொத்தியபடி பின்னால் சாய்ந்தாள், மாதவி.

‘‘மாதவி...’’ என அலறியபடி, நிலத்தில் துவண்டு கிடந்த மனைவியைத் தூக்கினார். நெற்றியில் ஆழமாக ஏற்பட்ட காயத்தில் இருந்து, ஊற்றுக் கண்ணாக வடிந்த குருதி பரநிருபரின் ஆடையைச் சிவப்பாக்கியது.

அந்த வைத்திய மன்னர், மனைவியின் இரத்தத்தைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தார்.

“மாதவி...” என அன்போடு அழைத்ததோடு தன் உத்தரியத் தால் காயத்தில் வைத்து அழுத்திப் பிடித்தார். அந்த நிலையிலும் மாதவி பழைய கோபம் மாறாமலே பேசுவாள்:

“உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள பந்தம் என்றே அறுந்து விட்டது. உங்கள் முடியை என்று உங்கள் தம்பியின் சிரசில் புனைந்தீர்களோ, அன்றே நாம் வேறுகிவிட்டோம். கட்டிய மனைவிக்கும் பெற்ற மகனுக்கும் துரோகம் செய்தவர் நீங்கள்! பெற்ற மகன் மன்னனாக அரியணையில் இருப்பதை விரும்பாத நீங்களும் ஒரு தந்தையா?...”

இரத்தப் பெருக்கினாலும் ஆத்திரத்தோடு பேசியதனாலும் களைப் படைந்துபோன மாதவி சோர்ந்து போனாள். அவளைச் சிறு குழந்தை போலத் தூக்கி மஞ்சத்தில் வளர்த்தினார், ஏழரதிபர்.

அன்றிரவு முழுவதும் மனைவியின் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தார், பரநிருபர். அவர் உள்ளத்திலே ஊழியாகக் குழப்பங்கள் தலைவிரித்துப் போயட்டம் போட்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரேயொரு வினாக்குறி எஞ்சியது:

‘மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்கு அளித்தது பிழையோ?’

அந்த அகன்ற அறையிலே குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழரதிபர் நடைபயின்றார்.

சோர்ந்து படுத்திருந்த மாதவி, நித்திரையிற் கூட “நீங்கள் செய்த துரோகம்” எனப் பிதற்றினாள். மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தார், பரநிருபர்.

“இவ்வளவு நினைவுகளை நீயுன் மனதில் வைத்திருந்தாய் எனத் தெரிந்திருந்தால், நான்முன்பே பரராசசிங்கனுக்கு முடியை அளித்திருப்பேன். அன்று பரராசசிங்கனை மன்னனுக்குப்படி நீ கேட்டபோது நான் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை. ஆனால், நீ அதன்பின் அப்பேச்சையே எடுக்க வில்லையே? அதனால், நீ என் எண்ணத்திற்கு இணங்கிவிட்டாய் என நினைத்து மோசம் போனேன். மாதவி, என் வாழ்வோடு உயிரோடு பிணக்கப்பட்ட உனக்கு நான் எப்போதும் துரோகம் செய்ததில்லை. நீ மீளவும் வற்புறுத்தியிருந்தால் ஒரு வேளை நான் பரராசசிங்கனை மன்னனாக்கி இருப்பேன். இனி என்ன செய்ய முடியும்? காலம் கடந்த பின் யோசித்து என்ன பயன்?” என வாய்விட்டுக் கூறினார். பரநிருபசிங்கர்.

மாதவியின் செஷிப்புலன்கள் கணவனின் வார்த்தைகளை அவ் வேளையிலும் கிரகித்துக் கொண்டன; மெதுவாக விழிகளை திறந்தாள்.

“காலம் ஒன்றும் கடந்து விடவில்லை...”

“நீ என்ன சொல்கிறாய், மாதவி?...”

“உங்களுக்கு மனமில்லை...” என்று அவரைப்பார்த்து நெட்டு யிர்த்தாள் மாதவி.

“யாழ்ப்பாண மன்னனாக உலகறியச் சங்கிலி உரிமை பெற்ற தன்பின் எப்படிப் பரராசசிங்கனை மன்னனாக்க முடியும்? மாதவி... எனக்காக நடந்தவற்றை மறந்து, பரராசசிங்கனை மன்னனாகக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மறந்துவிடு...” என்று கூறிய கணவனைச் சுட்டெரித்து நடுவள் போலப் பார்த்தாள்.

“என் எண்ணத்தை யாராலும் மாற்றவே முடியாது.. பரராச சிங்கனுக்கு மன்னனாகும் ஆசையற்றுப் போயினும் நான் மாறேன். என் மகன் அல்லது நீங்கள் மன்னனாகவேண்டும்! அதுவரை உங்க ளுக்கும் எனக்கும் கணவன் மனைவி என்ற பந்தபாசமெதுவும் இருக்க நான் விரும்பேன்...”

“மாதவி! என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்? நிறைவேறாத எண்ணங்களைக் கனவுகளாக மறந்துவிட வேண்டும்...”

“எது நிறைவேறாது? பரராசசிங்கன் மன்னனாவதா? நீங்கள் விரும்பினால் ஏன் நிறைவேறாது...?”

“நான் விரும்பினால் நிறைவேறிவிடுமா?”

“நீங்கள் அளித்த பிச்சைதானே, இம்முடி? அதைத் திரும்பவும் சங்கிலியிடமிருந்து வாங்கி உங்கள் மகனுக்கு அளிப்பதில் தடை என்ன இருக்கிறது?...”

பரநிருபரின் உதடுகளில் சோகப் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“இட்டபிச்சையைத் திருப்பிப் பெறுவதா? மாதவி கொடுத்ததைத் திருப்பிப் பெறவே முடியாது. நான் விரும்பினாலும் தந்தை விரும்பார். தம்பி தான் விரும்புவானே...”

“நீங்கள் கொடுத்ததைத் திருப்பித் தருவதில் தம்பிக்கு என்ன தடை...”

“மாதவி, அவன் இந்நாட்டின் மன்னன்.....”

“அதனால்.....”

“சகல அதிகாரங்களும் அவன் கைகளில்...”

“அதனால், என்ன?”

“அவன் மன்னனாக முடிசூடி ஒரு திங்களும் கழியவில்லை. அதற்குள் ‘உன் முடியைத் திருப்பித் தா’ என்று கேட்பதா? மாதவி, தம்பி நல்லவன்... அவன் மன்னனாகவே இருக்கட்டும்... பரநிருபரின் அமைதியான வரலாற்றில் கறையை ஏற்படுத்தி விடாதே?.....”

மாதவியின் விழிகள் சோர்ந்து கண்ணீரைப் பொழிந்தன. கண்ணீரின் சக்தியைப் பரநிருபர் உணர்ந்தார்.

“உங்கள் மனைவியை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?”

“உயிருக்கு மேலாக...”

“உயிரோடு நான் வாழ விரும்புகிறீர்களா?”

“மாதவி, இது என்ன பேச்சு?”

“அப்படியானால் உங்கள் மகளை மன்னனாக்குங்கள்...”

“மாதவி.....”

“செய்வீர்களா? அல்லது.....” ஆவேசத்தோடு மாதவி கேட்டாள். ஏழரதிபர் எது செய்வதென்று புரியாமல் திண்டாடினார்.

ஒரு கணந்தான்.

ஏழரதிபர் பரநிருபசிங்கரின் விழிகளில் கண்ணீர் முத்துக்கள் கோவையிட்டன; அவர் கூறுவார்:

“எப்போதாவது ஒரு நாள் உன் மகளை மன்னனாக்குவேன். இது உறுதி.”

அதே நேரத்தில் மன்னன் சங்கிலி செகராச சேகரன் மாளிகையில் இன்பம் களிக் கூத்தாடியது. மன்னனின் மார்பில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்த அரசமாதேவி ‘கலகல’ வென நகைப்பொலியைச் சிந்த விட்டு மலர்ந்தாள்.

“சுவாமி... நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி! உண்மையில் நீங்கள் என்னை நேசிக்கிறீர்களா?”

“என்ன கேள்வி இது, தேவி! நீ எனக்குக்கிடைத்த செல்வம்... என் இன்பம்... என் இயக்கமே நீ தான்...”

அதே வேளையில், ஊருக்கு வெளியே இருந்த ‘பரராசசேகரன் அன்ன சத்திரத்தி’லிருந்து வெகுவேகமாகக் குதிரையேறி வன்னி நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்ட ஒரு மனிதன் வன்னியர்களின் ஒற்றன் போலக் காணப்பட்டான்.

பேர் நிறுத்தம்!

21

முடிசூட்டு விழா முடிந்து ஒரு திங்கள் கழிந்தது. நாட்டின் விழாக் கோலம் பூரணமாகக் கலையவில்லை. ஒரு புறத்தில் புதிய மன்னனின் ஆட்சியேற்பால் கிடைத்த நலன்களை மக்கள் அனுபவித்து மகிழ், மறுபுறத்தில் வன்னியர்கள் மீது பொருதுவதற்காகப் படைகள் சேர்க்கப்பட்டன.

சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கர் முன்னின்று எல்லா அலுவல்களையும் செய்தபோதிலும், இடையிடையே சங்கிலிகுமாரனும் முன்னின்று

செய்தான். அவன் உள்ளத்தில் இள வயதிலிருந்து கனன்று வந்த போர் அனல் வன்னியர்களின் அடாத செயலினால் தூண்டிவிடப்பட்டு, அனற்கரங்களை வீசி எரியத் தொடங்கியது.

ஆனால்கொளுந்து விட்டெரியத் தொடங்கிய தீ நாக்குகள் வன்னிய நாட்டைத் தன்னுள்ளிரையாக்கிக் கொள்வதற்குக் காக்கை வன்னியன் இடமளிச்சுவிட்டலை. யாருமே எதிர்பாராதவிதமாகத் தன் சிறு பரிவாரங்களுடன் வன்னியர் தலைவன் யாழ்ப்பாண அரண்மனைக்கு வந்தான். எவ்வித அச்சமுமின்றிப் பகைவனின் இராச்சியத்தினுள் விருந்தினன் போல நுழைந்தவனை, சங்கிலிகுமாரன் வரவேற்காதுவிட முடியவில்லை. "வரவேண்டும்! வரவேண்டும்... வன்னியரே!" என ஏளனம் ஓரளவு குரலில் தொனிக்க வரவேற்றான். மன்னனின் வரவேற்பில் இருந்த ஏளனத்தைக் காக்கை வன்னியன் உணர்ந்து கொண்டான். எனினும் அதனை வெளிக்காட்டாது பேசுவான்:

"மன்னர் எம் வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார் என்று எண்ணுகின்றேன்..."

"எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது மட்டுமன்று. விரும்பவுமில்லை..." சங்கிலிகுமாரன் இவ்வாறு நேருக்கு நேர் முகத்தில் அறைவது போலக் கூறுவான் என எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சங்கிலியின் அவ்வார்த்தைகள் வன்னியர் தலைவனின் உள்ளத்திலே வன்மமாக உறைந்தவிடத்தும், அதன் பிரதிபலிப்பை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

புன்னகையை உதடுகளிடையே மலரவிட்டான்.

"வன்னியரே! நீங்கள் இங்கு வந்த காரணத்தை என்னால் உணர முடியும்! அவைபற்றிப் பின் பேசுவோம்... முதலில் இளைப்பாறுங்கள்... விருந்தினர் போல வந்து விட்டீர்கள்..."

காக்கை வன்னியன் மன்னனின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கி எதையோ அளக்க முயன்றான்.

"மற்றவர்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்... நான் இப்போதே உங்களுடன் ஒரு விடயமாகப் பேசி முடிவு செய்யவேண்டும்..."

"இப்போதேயா...?"

"ஆம், மன்னா!"

ஆலோசனை மண்டபத்தில் நிர்வாக முக்கியஸ்தர்கள் யாவரும் அமர்ந்திருந்தனர். எவரும் பேசவில்லை. சங்கிலிகுமாரனே பேசினான்: "வன்னியரே, உங்கள் ஒற்றர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள்..." மன்னவன் கேள்வி வன்னியரைத்தவிர ஏனையோரை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. வன்னியன் உதடுகளில் மீளவும் முறுவல் படர்ந்தது.

"அரசாட்சி என்பதே அதுதான், அரசே!..."

"எதைக் கூறுகிறீர்?..."

(தொடரும்)

Registered at the G. P. O. as a Newspaper in Ceylon

வெளிவந்துவிட்டது !

வெளிவந்துவிட்டது !!

உயர் வகுப்புகளில் தாவரவியலை ஒரு பாடமாகக் கற்கும்
மாணவர்களுக்கு உகந்தது.

எல்லாப் பிரபல புத்தகசாலையிலும் கிடைக்கும்.

விலை : ரூபா 16/=